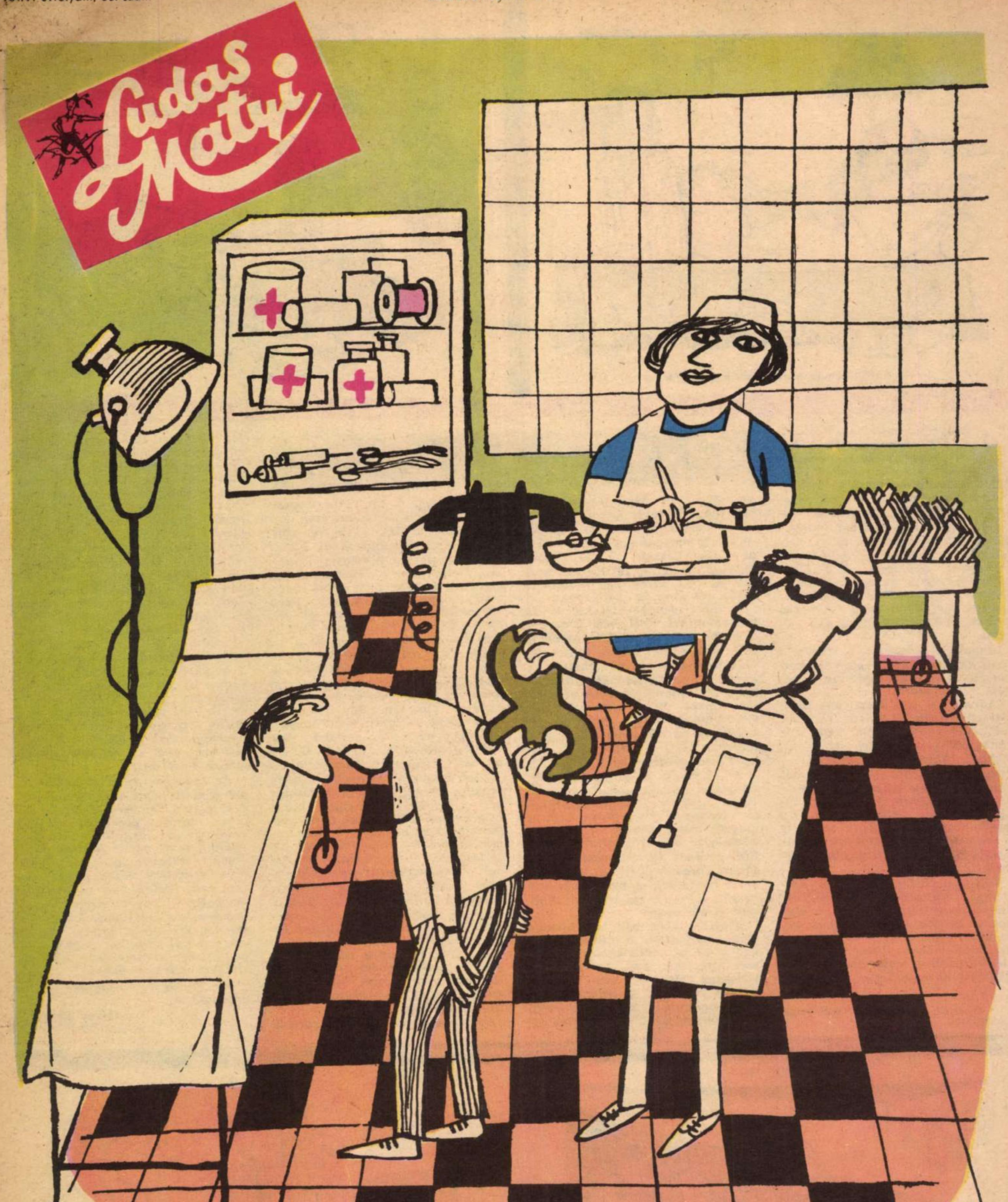
XXIV. évfolyam, 38. szám Ára: 1,80 Ft 1968. szeptember 19.

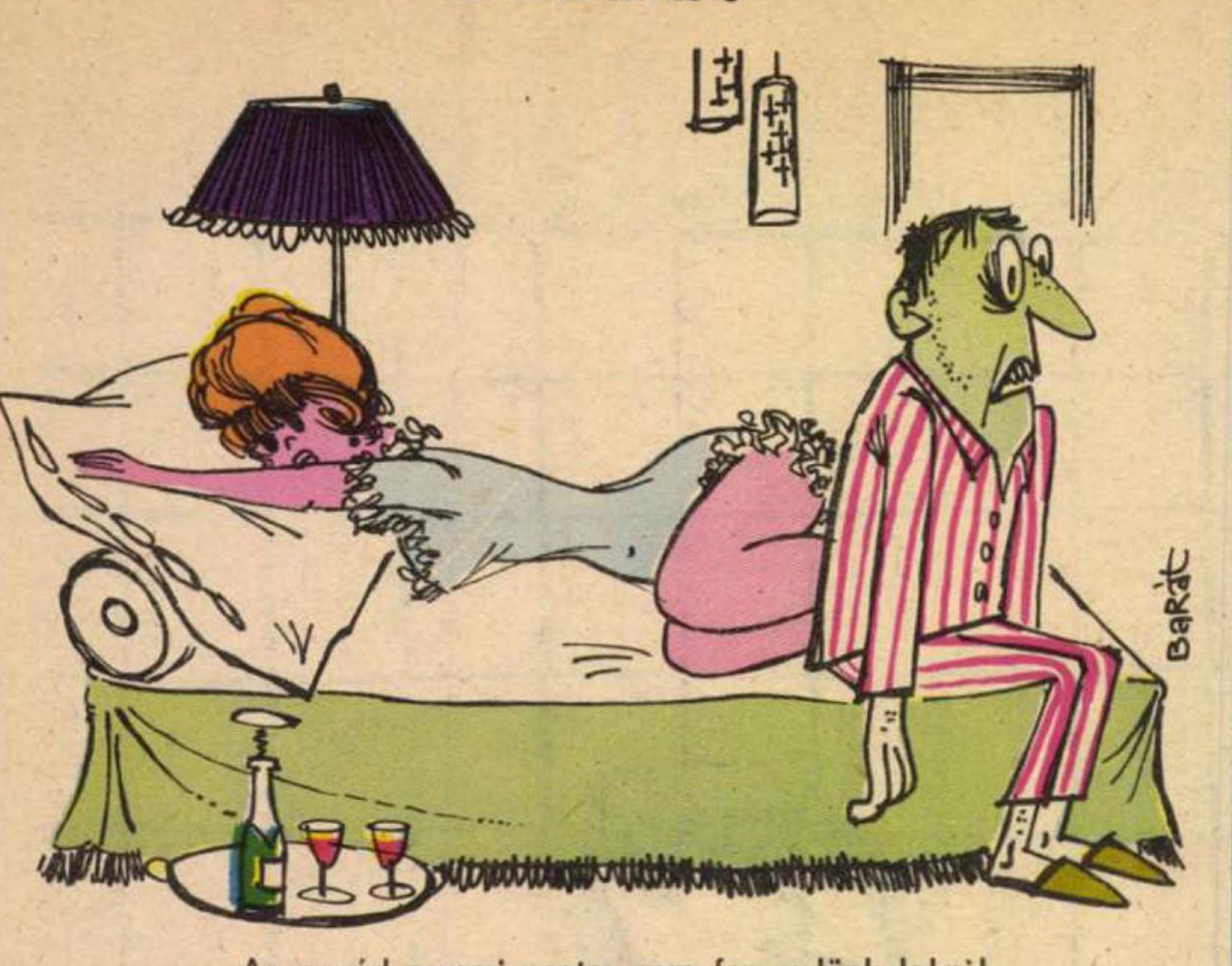
Ludas Matyi

Várnai György rajza

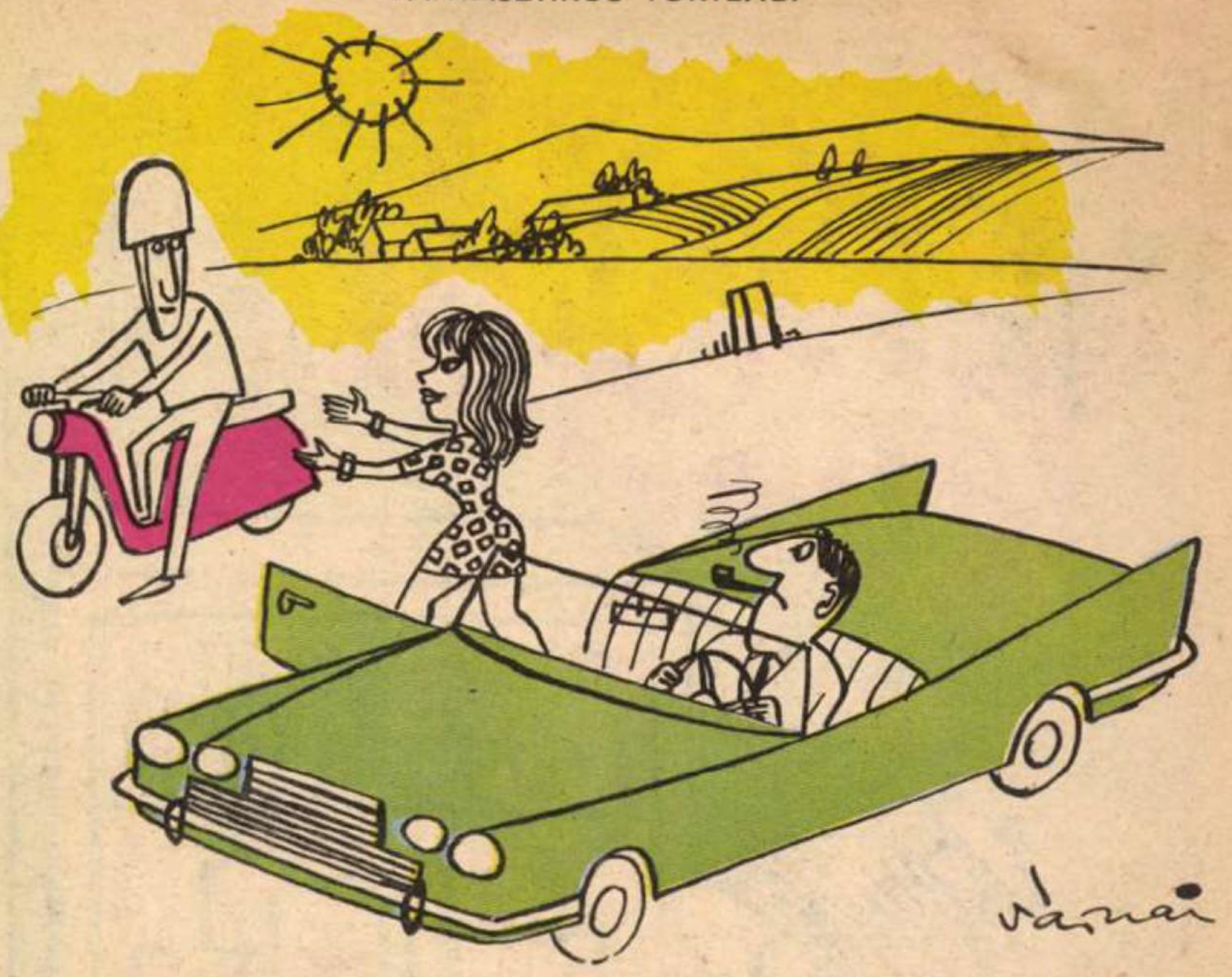
Felfrissítés

CSALÁDTERVEZÉS

– Az anyád semmi esetre sem fog velünk lakni!

FANTASZTIKUS TÖRTÉNET

REGE A VÍZCSAPRÓL*

A világban minden fejlődik, még a vízcsap is. Ez a kis szerkezet, amely megkeseríti a háziasszonyok életét, mert létének második-harmadik évében már unja az életet, elfárad, megszomorodik, mely állapotának kifejezője a folyton erősödő könnyezés — elkezd csöpögni. Ezt a kellemetlen szokását új bőrözéssel, tömítéssel időlegesen meg lehet ugyan szüntetni, de egy-két hónap múlva a hiba ismét jelentkezik. Három, legfeljebb négy év múlva a csap tönkremegy, újjal kell pótolni.

Annak a vízcsapnak, amely a fenti hiányosságokat és a vele járó bosszúságokat megszüntetné, a regéje a következő:

Adva van egy csap, amelynek élettartama kb. 30—35 év, eközben javítani, tömíteni nem kell. További előnye — mivel színes fémekből behozatalra szorulunk —, hogy erre alkalmas műanyagból készíthető. Eme csapnak az őspéldányát bemutattam a Szabványügyi Hivatal elnökének, aki egy munkatársához küldött, s végül is a Szabványügyi Hivatal két mintadarab elkészítését anyagilag segítette.

1959 nyarán bemutattam az Építésügyi Minisztérium fejlesztési osztályán az osztályvezetőnek, akinek a csapok igen megtetszettek, és felszólított, hogy a csapokat az Építéstudományi Intézetbe (ÉTI) megvizsgálásra nyújtsam be. Az ÉTI 1959 novemberében, 1960. március 25-én és 1961. június 23-án kelt jegyzőkönyvei igazolják, hogy a harmadszorra benyújtott csapot — amely magyar gyártmányú műanyagból készült — 83 592-szer forgatták meg, így 167 184-szer nyitott és zárt, mivel egy nyitást és zárást fél fordulat alatt végez.

A fenti igénybevétel kb. 15 év használatának felel meg. A csapon a próba alatt semmiféle csöpögés nem volt észlelhető. — A mintacsappal és a fenti eredménnyel felkerestem az Építésügyi Minisztérium gyártmányfejlesztési főosztályát, ahol 1961. október 31-én gyártmányfejlesztési bizottság elé került. Itt az ÉTI képviselője bejelentette, hogy a csapot az intézet gyártásra alkalmasnak találja.

A bizottság a tárgyaláson lényegtelen átalakításokat javasolt, majd megbízta az egyik budapesti szerelvénygyár főmérnökét, hogy a csapról összehasonlító kalkulációt készítsen, melynek birtokában az ÉM. említett főosztálya az ipari kísérleti darabok gyártását elrendeli. — A kalkuláció a mai napig sem készült el, pedig személyesen többször is sürgettem.

A kísérleteket saját költségemen tovább folytattam a műanyagcsappal, s azt a továbbiakban 102 000-szer forgattam meg. Az eredmény frappáns volt: sehol sem volt észlelhető csöpögés. A csapot ezután megvizsgáltam a zárórészek kopása szempontjából, és azt tapasztaltam, hogy a zárótükör kopása négy század, a szeleptányérok kopása nyolc század milliméter volt.

A kitűnő bizonylatokkal alátámasztott csappal elkezdtem házalni. Elsősorban a Fémszerelvény Gyárban voltam, ahol azzal utasított el a főmérnök, hogy az ilyen dolgokkal sok baj van; ők kb. 45 000 darabot készítenek évente, ami szinte magától megy, az ő részéről csak annyi munkába kerül, hogy aláírja az évi termeléstervet.

A Kábel- és Műanyaggyár arról értesített, hogy nem az ő dolguk a szelepet elbírálni. Egy pár ktsz után végül a Hajdú-Bihar megyei Műanyaggyártó V. hajlandó lett volna gyártani, de azt az O. G. V.-val való fúzió megakadályozta.

Ezek után arra gondoltam, hogy mivel a vízcsap a városi lakosságnak a legtöbb bosszúságot okozza és közvetve az államnak is tetemes kiadást okoz, az ügyet bepanaszolom a Központi Népi Ellenőrző Bizottságnak, hogy vizsgálja ki, kinek a hanyagsága és nemtörődömsége okozza azt az évi mintegy hatmillió forint felesleges kiadást, amely a rossz csapok miatt keletkezik, nem számítva a közben elfolyt vízmennyiséget.

A KNEB-től azt a végzést kaptam, hogy ők nem hivatottak a találmány elbírálására, forduljak a szakszervezeti bizottsághoz . . . Nem fordultam.

1964 nyarán az USÁ-ban voltam, és elmentem egy szerelvénygyárba Jersey Cityben, ahol a legmodernebb félfordulatra nyitó-záró vízarmatúrákat készítik. Bemutattam az igazgatónak és a gyár műszaki vezetőjének a csapot, amely nagy tetszést aratott, és kérdezték, hogy mennyi ideig működik hibátlanul. Mondtam: javítás nélkül mintegy 25 évig, az eddigi kísérletek alapján. Különben is a csapon levő cetlin fel van tüntetve, hogy 300 000-szer zárt és nyitott. — Hagyjam ott a csapot, és vagy két hét múlva jöjjek el.

Eljövén két hét múlva, nagy ovációval fogadtak és gratuláltak a csaphoz, hogy tényleg kibírta a cetlire írt 300 000 nyitás-zárást. Én szerényen megjegyeztem, hogy a csapot már előzőleg kipróbáltam a cetlin szereplő nyitás-zárással, úgyhogy a csap 600 000-szer nyitott-zárt, ami kb. 50 évi használatnak felel meg.

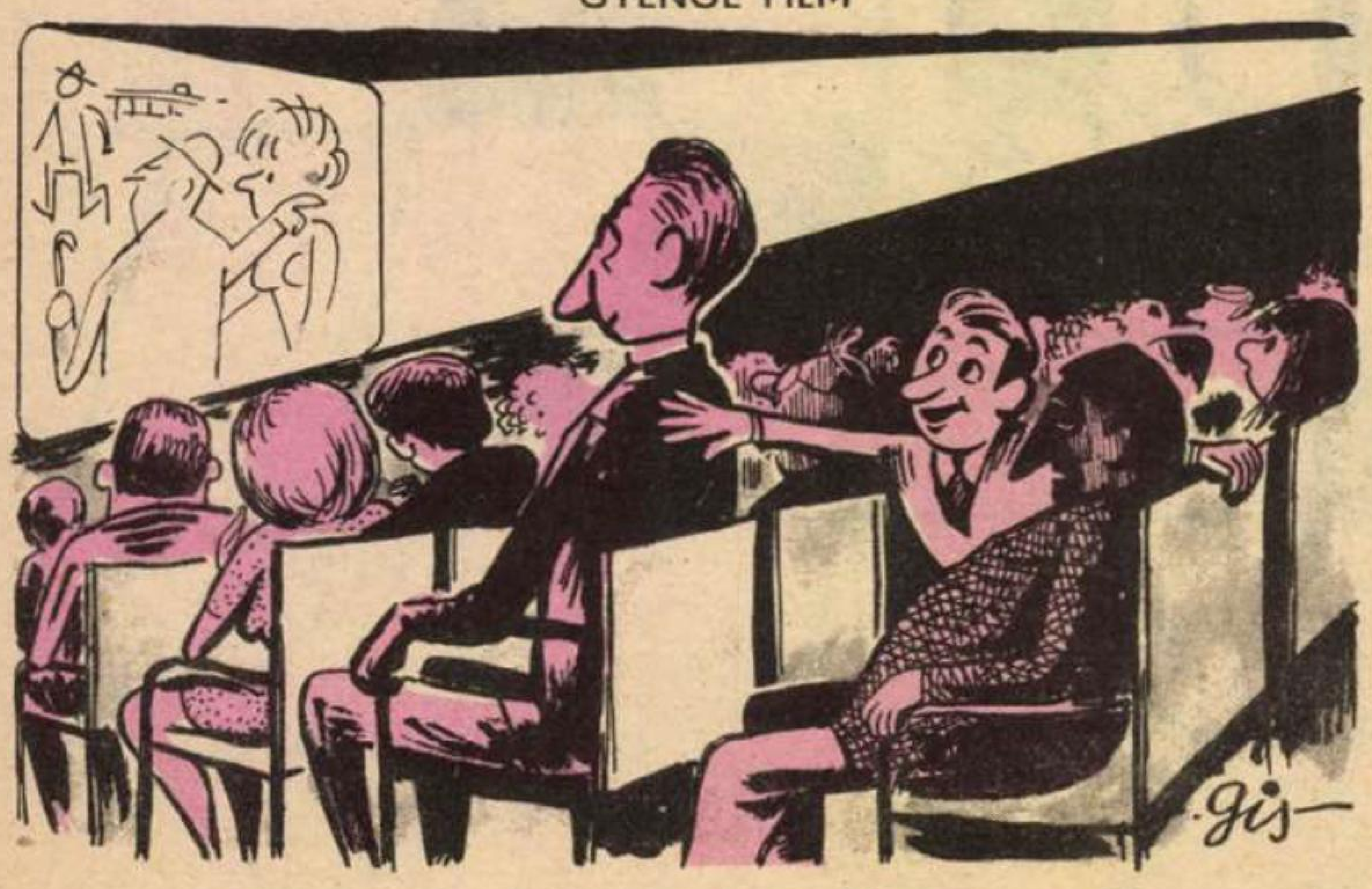
Az igazgató újból gratulált, és azt mondta, hogy az ő csapjuk kb. 8 évig tart, így nem akarnak egy olyan csapot gyártani, amelyet csak egy fél évszázad múlva kell pótolni, mert akkor közben miből élnének. Ellenben ő a múlt évben volt Csehszlovákiában, néhány napot volt Budapesten is, mindkét országban kommunizmus van, minden ház az államé, ennélfogva minden vízcsap is, ajánlja, vigyem oda, ott tárt karokkal, örömmel fogadják. Az eredményről, ha értesíteném, szívesen venné.

Mr. Smith már négy éve vár az eredményre.

Géczy János
nyugalmazott mérnök

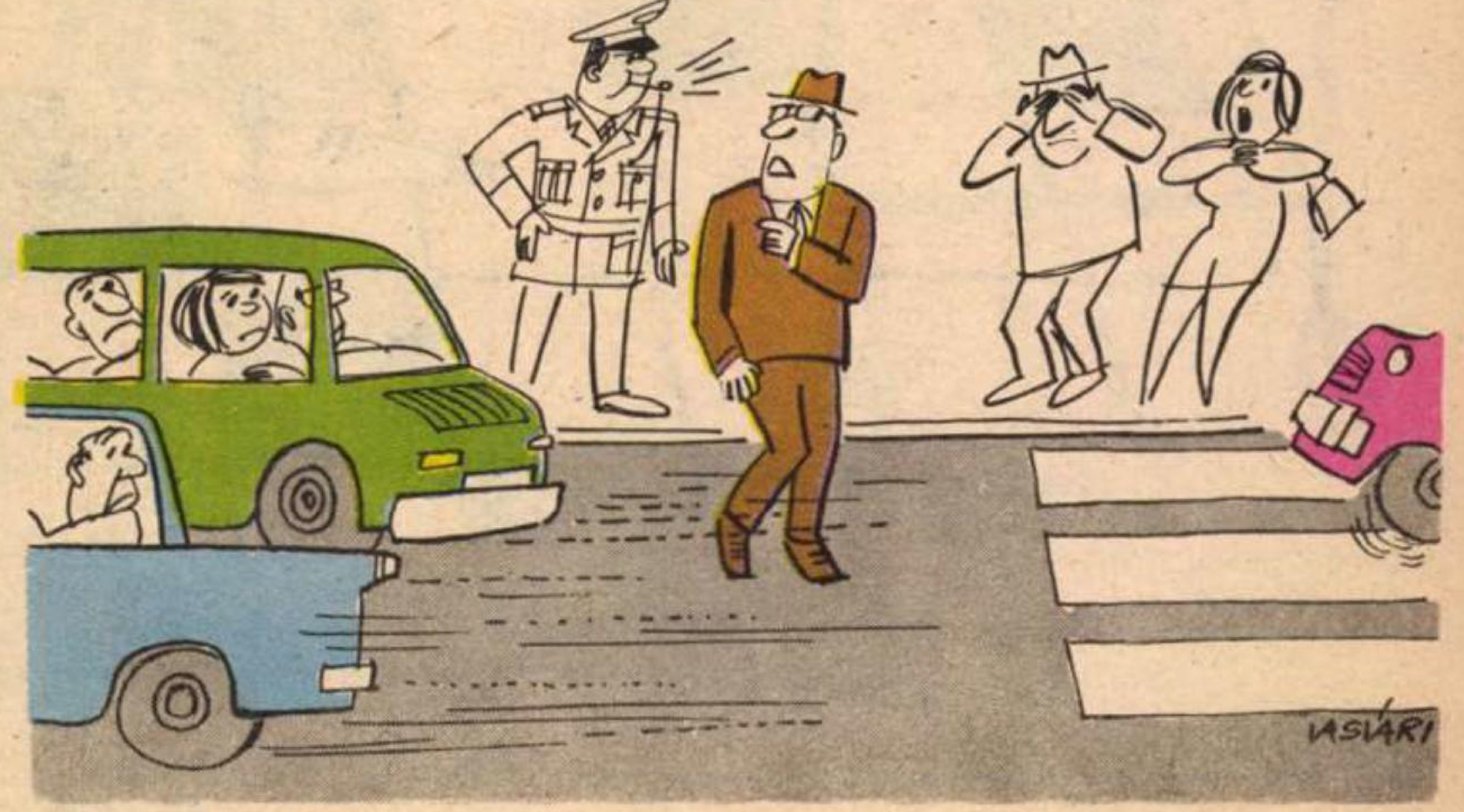
* **Átvettük a „Műszaki Élet" című szaklapból.**

GYENGE FILM

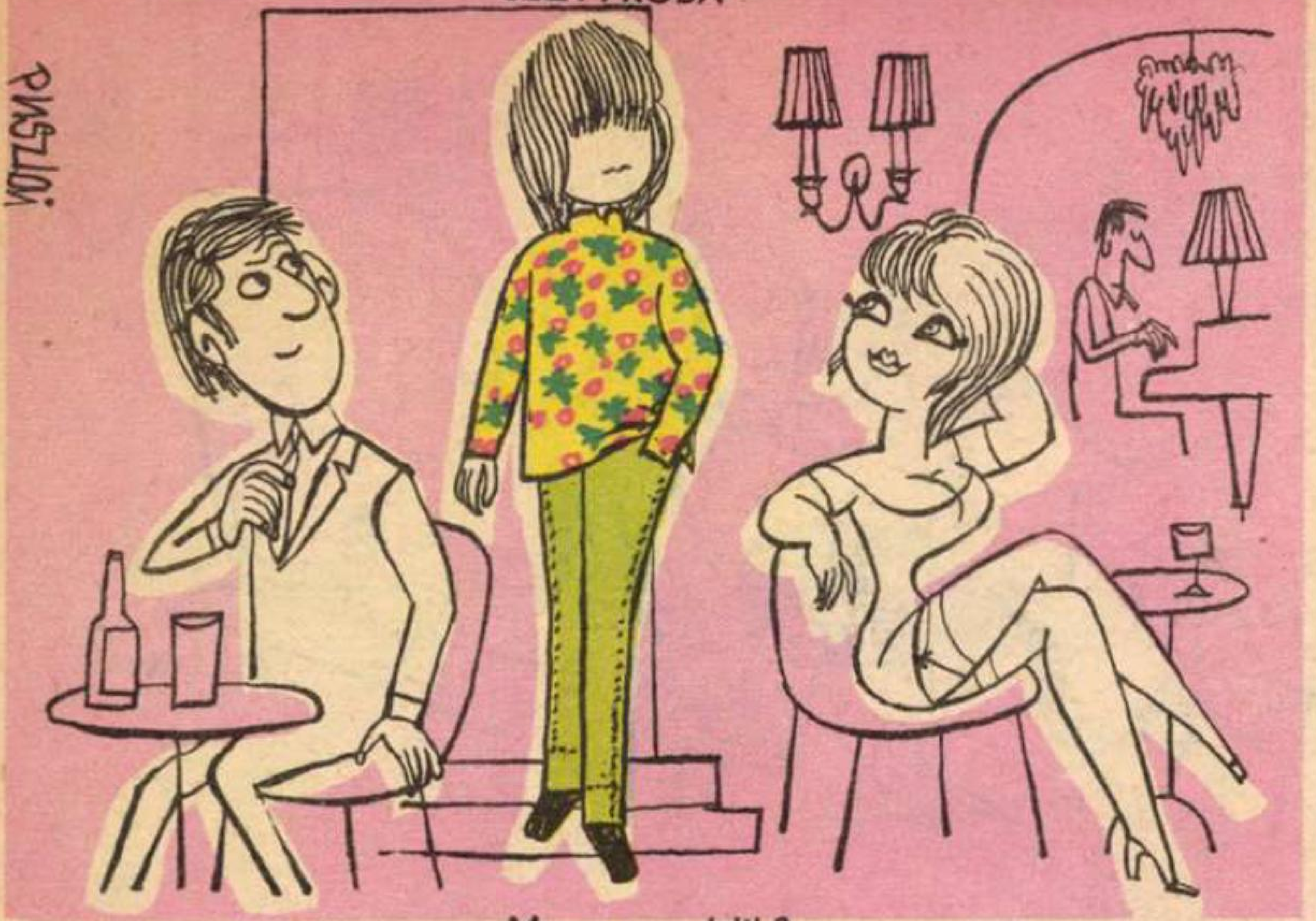
– Tessék egy kicsit elém is hajolni! Így látom a filmet...

FATALIZMUS

– Csak semmi izgalom! Van életbiztosításom!

SZEX-PRÓBA

Merre vonzódik?...

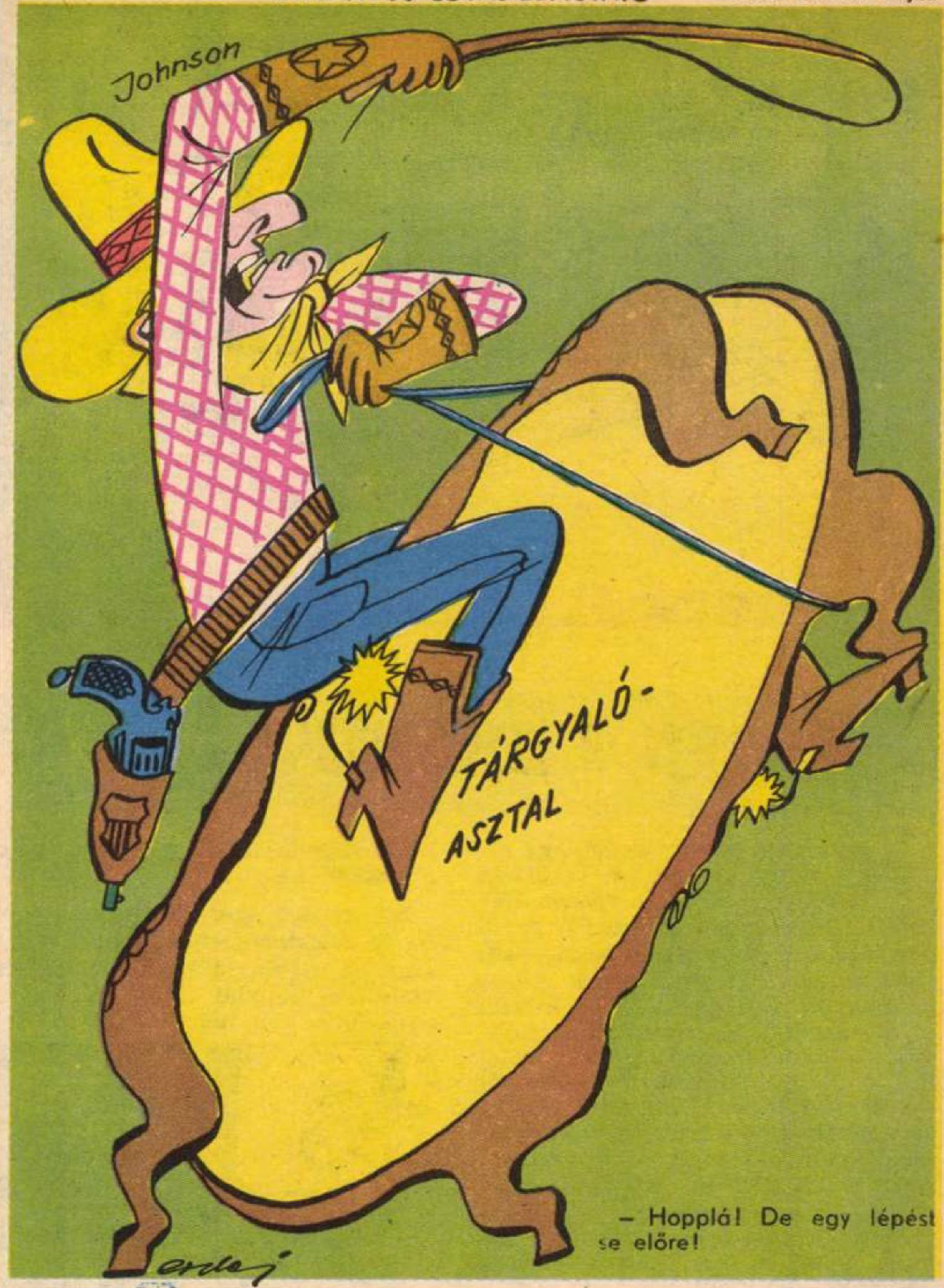
ÉRZÉKENY IFJÚSÁG

– Már megint milyen megjegyzést tettél a gyerekre?

LÁTVÁNYOS LOVAS-BEMUTATÓ

Erdei Sándor rajza

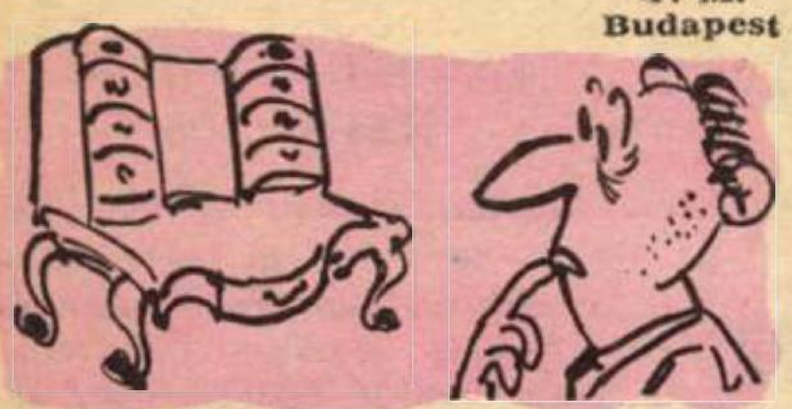

– Hopplá! De egy lépést se előre!

Kedves Ludas!

Úgy látszik, megdőlt az az elemista vicc, amely szerint a szilvából lesz szilvórium, de az almából nem lesz almárium! A Magyar Nemzetben ugyanis egy ilyen hirdetés látott napvilágot a közelmúltban: „ITALNAK használható puritán reneszánsz szekrény eladó".

T. M.
Budapest

Szombathelyre utaztunk a napokban feleségemmel együtt, vonaton. A szerelvény valamennyi kocsija nagyon tömött volt, csupán az első kocsiban voltak üres ülőhelyek, így hát oda szálltunk. Hamarosan megjelent a kalauz és közölte, hogy nem maradhatunk ott, mert az diákkocsi. „De hiszen mi meg mindketten tanárok vagyunk!" — próbáltam protestálni a kitiltó határozat ellen. Átmenetileg eredménnyel, mert a kalauz kegyéből ülve maradhattunk a helyünkön. Később azonban visszatért és könyörtelenül foganatosította velünk szemben a MÁV Idevonatkozó Szabályzatát: áttelepített bennünket a szomszédos kocsiba, ahol még állóhely is alig akadt.

Nem akarok a diákkocsik ellen lázítani. Annyit azonban meg kell jegyeznem, magánvéleményként: roppant nevelő hatású élmény lehet, amikor a diákok látják, hogy nevelőik féllábon állva szorongának a zsúfolt kocsikban, miközben ők maguk pedig ülve, kényelmesen utaznak!

K. G.
Vasvár

Balatonlellén nyaraltunk az öcsémmel. Mindketten egyszerre írtunk levelet a szüleinknek Újpestre. Öcsém, a gavallér, expressz jelzéssel tette postára levelét, én, a skót, csak amúgy „közönségesen", 60 filléres bélyeggel. Másnap már meg is érkezett mindkét levél Újpestre, az enyém, a „közönséges", fél 10-kor már a szüleim kezében volt, az öcsém expressz-levelét pedig csak fél 2-kor kapták meg. A történethez még hozzátartozik, hogy a kézbesítő postahivatal és a mi lakásunk között mindössze néhány ház van csupán.

Ha a posta ezzel azt akarta elérni, hogy takarékosságra, felesleges költségek kerülésére szoktasson bennünket — akkor ez pompásan sikerült neki!

L. Gy.
Újpest

Ketten beszélnek

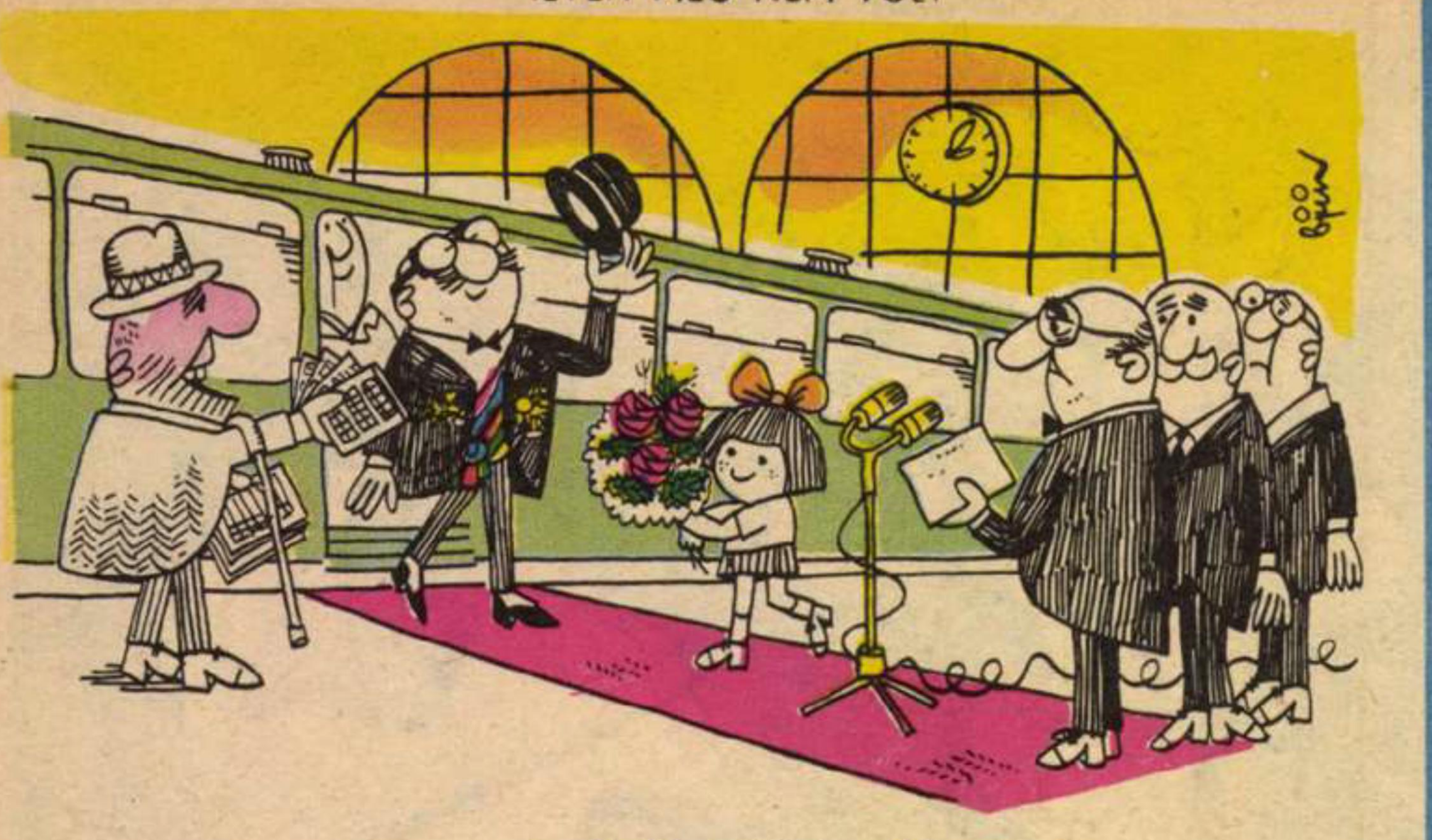
(Ez a párbeszéd nem a képzelet, hanem a valóság terméke. Színhelye egy igen szép vidéki szálloda portája. Szereplői: a Magányos Utas és a Rokonszenves Kislány, aki a portán teljesít szolgálatot.)

— Jó napot kívánok.
— Jó napot kívánok.
— Kérem szépen, nekem három napra itt kell időznöm ebben a városban. Kaphatnék erre az időre egy egyágyas szobát fürdőszobával?
— Sajnos, egyágyas szobával nem szolgálhatunk.
— Talán bizony mind foglalt?
— Nem, uram. Nálunk nincsen egyágyas szoba.
— Aha. Akkor hát kénytelen leszek kétágyas szobában lakni. Azt kaphatok?
— Hogyne.
— Pompás. És mi az ára?
— Naponta 180 forint.
— Egy személynek?
— Egynek is, kettőnek is.
— Jól hallok? Két személy költségét kell vállalnom, noha egyedül vagyok? Csak nem vezették be az agglegény-adót?
— Ó, nem. De ez a rendelkezés. Január elseje óta.
— Kisasszony! Korrekt dolognak tartja ezt?
— Ezen még nem gondolkoztam. Én itt dolgozom.
— És mit szólnak ehhez a magányos vendégek?
— Hát... Nem nagyon tetszik nekik.
— És nem kérik a panaszkönyvet?
— Nem kérik. Tudják, hogy úgyis hiába. Rendelkezés. Nálunk az az irányelv, hogy mi nem *ágyakat*, hanem *szobát* adunk ki.
— Értem. Ezek szerint, ha én este megismerkedem egy csinos hölggyel, vendégül láthatom éjszakára a *szobámban?*
— Azt nem lehet, kérem. Csak abban az esetben, ha az illető feleség, igazolt élettárs, vagy külföldi.
— És ha én külföldi volnék, lehetne a hölgyvendég magyar?
— Akkor lehetne.
— Nagyon érdekes. Hát például három jó barátomat meghívhatom a szobámba?
— Milyen célból?
— Mondjuk: bridzselni.
— Annak nincs akadálya.
— De ott is aludnának.
— Hol?
— Egy közülük az üres ágyban, kettő a földön. Az én *szobám* padlóján. Lehetséges ez?
— Ez nem lehetséges.
— De hát akkor *mitől* az én szobám a szoba?
— Attól, hogy uraságod fizeti érte a 180 forintot.

(A beszélgetés itt véget ér. A Magányos Utas — mi egyebet is tehetne? — kéri a bejelentőlapot, s megadván magát a sorsának, kitölti. És fizet a három alvásért 540 forintot. Igaz, a szobájában két ágy van. Az egyikben fekszik, a másikat nézi, S az a másik ágy, mintha mentegetőzve nézne rá vissza. Sőt, a kispárna mintha zavartan mosolyogna.)

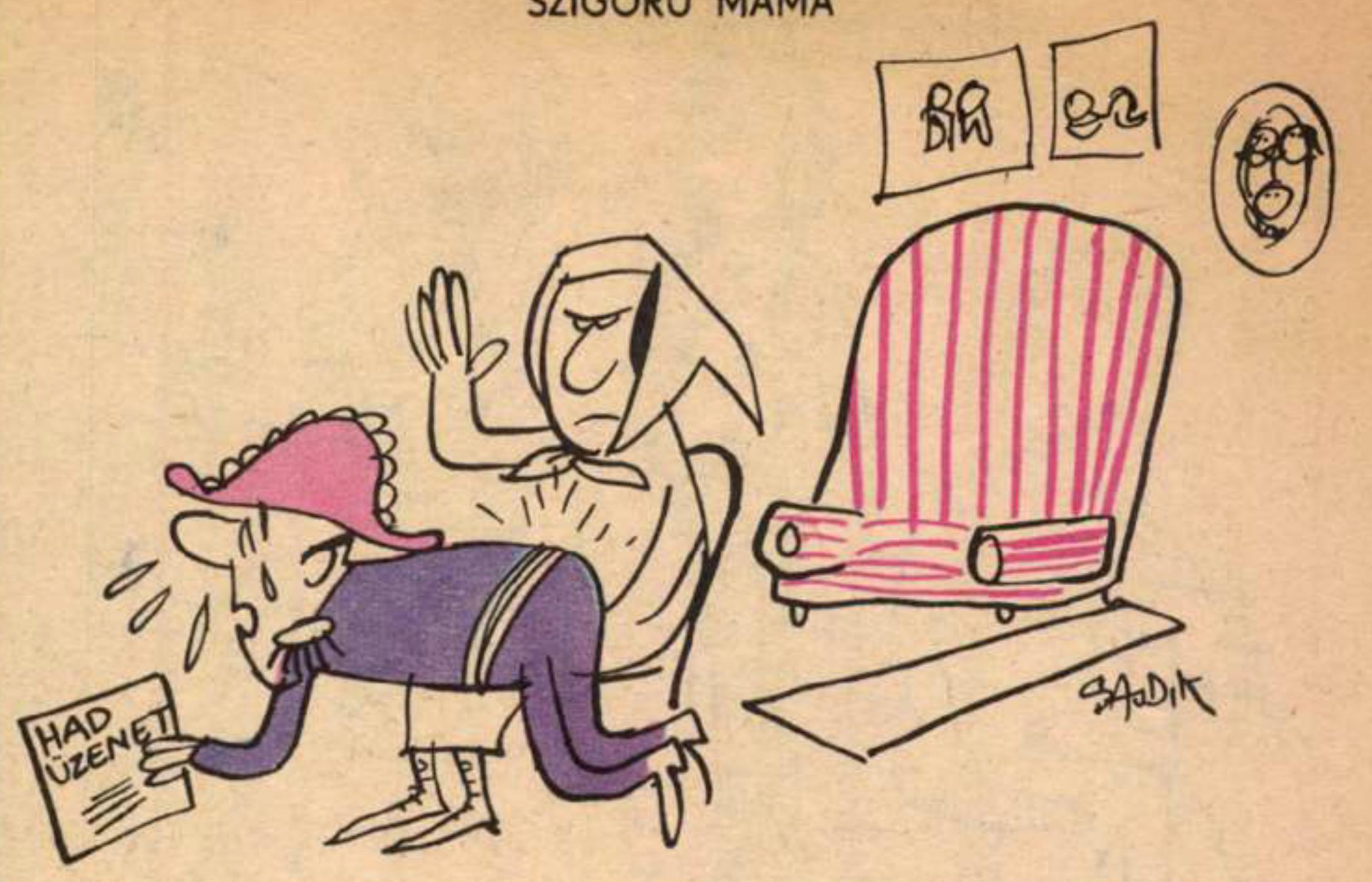
(t.)

ILYEN MÉG NEM VOLT

– Totót, lottót tessek!

SZIGORÚ MAMA

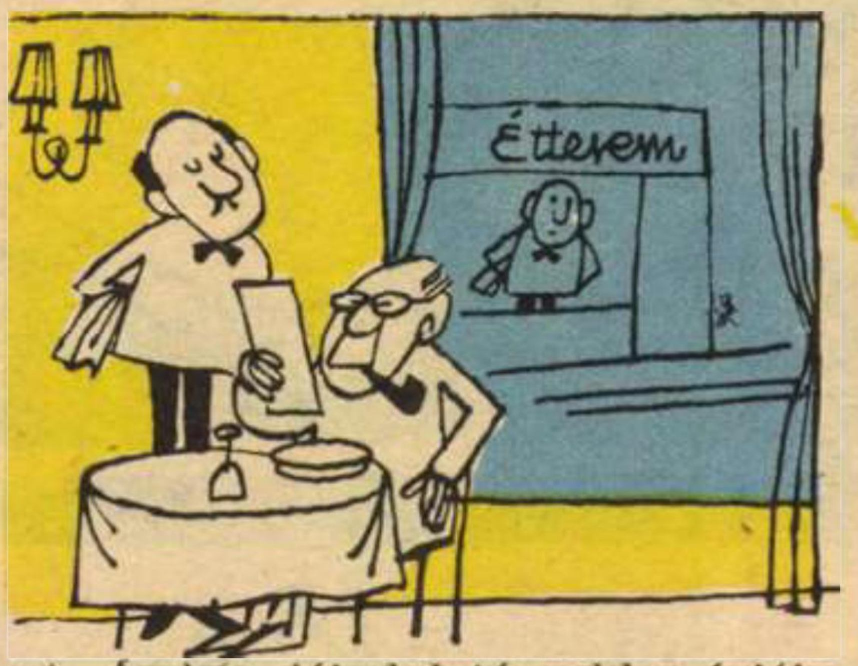
Menjen a konkurrenciához!

Nem azért mondom, de nagy élvezettel hallgattam vasárnap délben a Kossuth rádión Hámos György remek glosszáját. Arról a másfél millió emberről beszélt, aki napi sajtónk híradása szerint eltűnt a magyar glóbuszról. Megkérdezte a Statisztikai Hivatalt, és nyomozott a rendőrségnél is a másfél millió magyar állampolgár után, de mindkét intézményünknél pontosan stimmel a leltár, egyetlen emberfia sem hiányzott. Hiányzott viszont a MOKÉP-nél pontosan másfél millió mozilátogató, a gondozatlan mozik és a gyenge filmek miatt vagy talán a tévé konkurrenciája következményeként.

Ha netán abban az étteremben hiányozna ezentúl egy vendég, ahol eddig rendszeresen elfogyasztottam korántsem olcsó ebédemet, akkor azt a vendéget ne keressék: az a vendég én vagyok. Azért vallom ezt be nyilvánosan, hogy megkíméljem az éttermet a Statisztikai Hivatalnál vagy akár a rendőrségen való kutatástól.

Arról van szó, hogy a konkurrencia csábított el tőlük engem. Nem azért, mert az én vendéglőm csekély mértékben felemelte az árait. Ezt egészen jól elviseltem volna. Különben is, akinek drága az első osztály, az menjen máshova. Azért sem csábultam volna el, mert az utóbbi hónapokban szemmel láthatóan kisebbek lettek az adagok, nyilván a gazdaságosság érdekében. Nem vagyok nagyétkű, elég nekem a kisebb adag is.

Egyszerűen azért tűntem el, mert **az én éttermemben az ételek *minősége* az utóbbi időben legalább két** osztállyal lejjebb szállt és én ezt szó nélkül már nem tudtam elviselni.

Ámbár jóindulatú reklamációim sohasem vezettek eredményre, én mégis kitartottam törzsvendéglőm mellett. Megszokásból. Az ember nem szívesen változtat a konyháján.

Még akkor is kitartottam, amikor a minap a vegyes ragulevesben acélkeménységű volt a beléje metélt sertésficni és csirkeaprólék. Egyszerűen nem lehetett megrágni. Igaz, ekkor már ingadozni kezdtem. Szóltam is, hogy valami hiba van a kréta körül, a vendéget nem szabad ennyire lebecsülni, mert elmegy a konkurrenciához. Úgy láttam, nagyon meg voltak szeppenve. De én ezt szándékosan mondtam, hadd lássák, hogy ott étkezem, ahol akarok: a szakmában dúl a verseny, nincsenek egyedül. Van más cég is rajtuk kívül, jobb áruval, nagyobb választékkal, figyelmes kiszolgálással. Most már számos szakmában így van ez, nemcsak a vendéglátóiparban. Hála istennek...

Tegnap aztán, amidőn a borjúcsülök, amit 65 forintért bőséges körettel elém raktak, olyan kemény és inas volt, mintha marhacsülök lett volna, vagy valami más — akkor már végképp elhagyott a türelmem.

A legjobban szívemhez nőtt felszolgálónak elpanaszoltam a bánatomat.

— Uram — mondta egyszerűen —, nem is mentegetem magam. Ha igazán jót akar enni, menjen át a szomszéd étterembe és mondja meg, hogy tőlünk jött. Ott főz most ugyanis a mi régi séfünk...

Ne keressenek tehát, nem tűntem el, csak konyhát változtattam. Egyelőre semmi panaszom sincs: a régi séf főz. Elégedett vagyok én is és elégedett az én új törzsvendéglőm is, amiből arra a közérdekű következtetésre jutottam, hogy kevés fáradsággal véget lehetne vetni a fogyasztók kiszolgáltatottságának. Az összes szakmákra érvényesen — ki kellene adni a következő jelszót:

Ne fogadjon el silány minőséget!
Menjen a konkurrenciához!

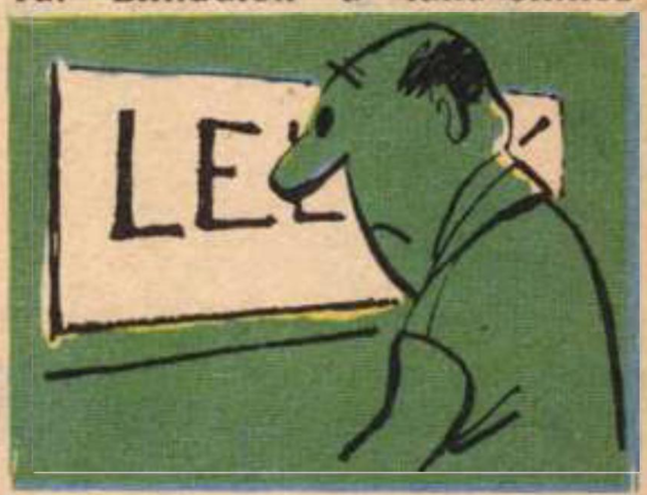
Szép, nagybetűs plakátokat kellene nyomtatni ezzel a szöveggel és kötelezően ki kellene függeszteni minden üzletben és vendéglátóipari üzemegységben. Bár félő, hogy népvándorlás kezdődne...

Földes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PONT ILYENKOR?!

„KERAVILL vásár! 20—50 százalék engedmény szeptember 2-től október 5-ig" — hirdetik az újságokban, plakátokon. Az ajánlatot megtoldják televíziók, rádiók, villanysütők, kávéfőzők, borotvák régi és új árának felsorolásával. Soha jobb alkalom! — gondolom magamban —, úgyis régóta fáj a fogam egy új rádióra. Elindulok a lakásomhoz

legközelebb eső KERAVILL-üzletbe, mindjárt a vásár második napján. Az üzleten tábla: „Leltározunk".

Vajon miért pont ilyenkor, a legnagyobb csúcsforgalom idején?

Ráadásul az egész XX. kerületben ez az egyetlen KERAVILL-bolt (a Kossuth tér 8. szám alatti), amelyik híradástechnikai eszközöket és háztartási gépeket árusít!

K. M.

FÁNDLI, COLSTOK, KALAPÁCS

Három vasbolt is van Pápán, de egyikben sem kapok a mesterségem gyakorlásához szükséges szerszámokat. Még csak nem is biztatgatnak, azt sem tudják megmondani, mikor lesz. Pedig nem is különös, speciális szerszámokat

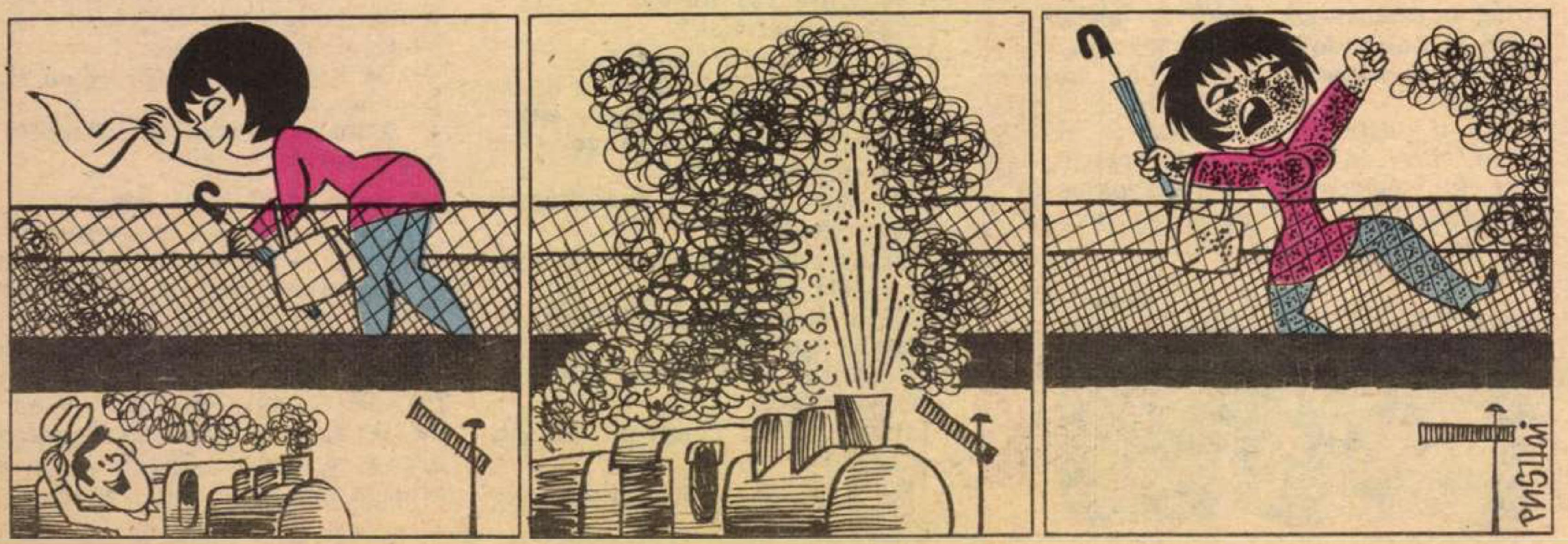
keresek, csupán kőműveskalapácsot, merítőkanalat (magyarul: fándlit) és colstokot.

Talán hagyjam abba a szerszámok keresgélését, és inkább egy másik szakmát keressek magamnak? Olyat, természetesen, amelyikhez munkaeszközöket is lehet kapni!

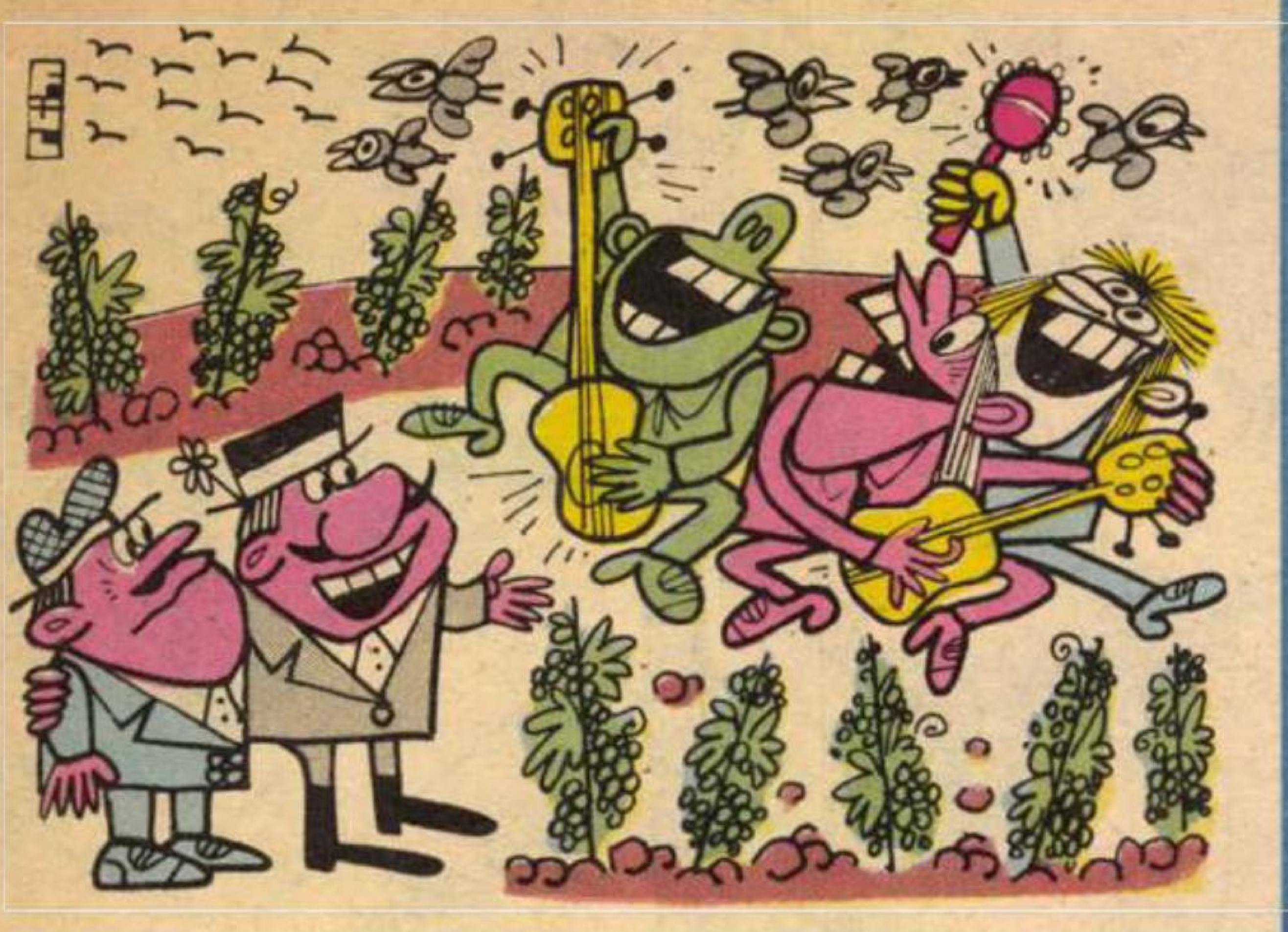
Gyimóthy Sándor
Pápa, Hantai út 7.

Pusztai Pál rajza

Jucika és a vonat

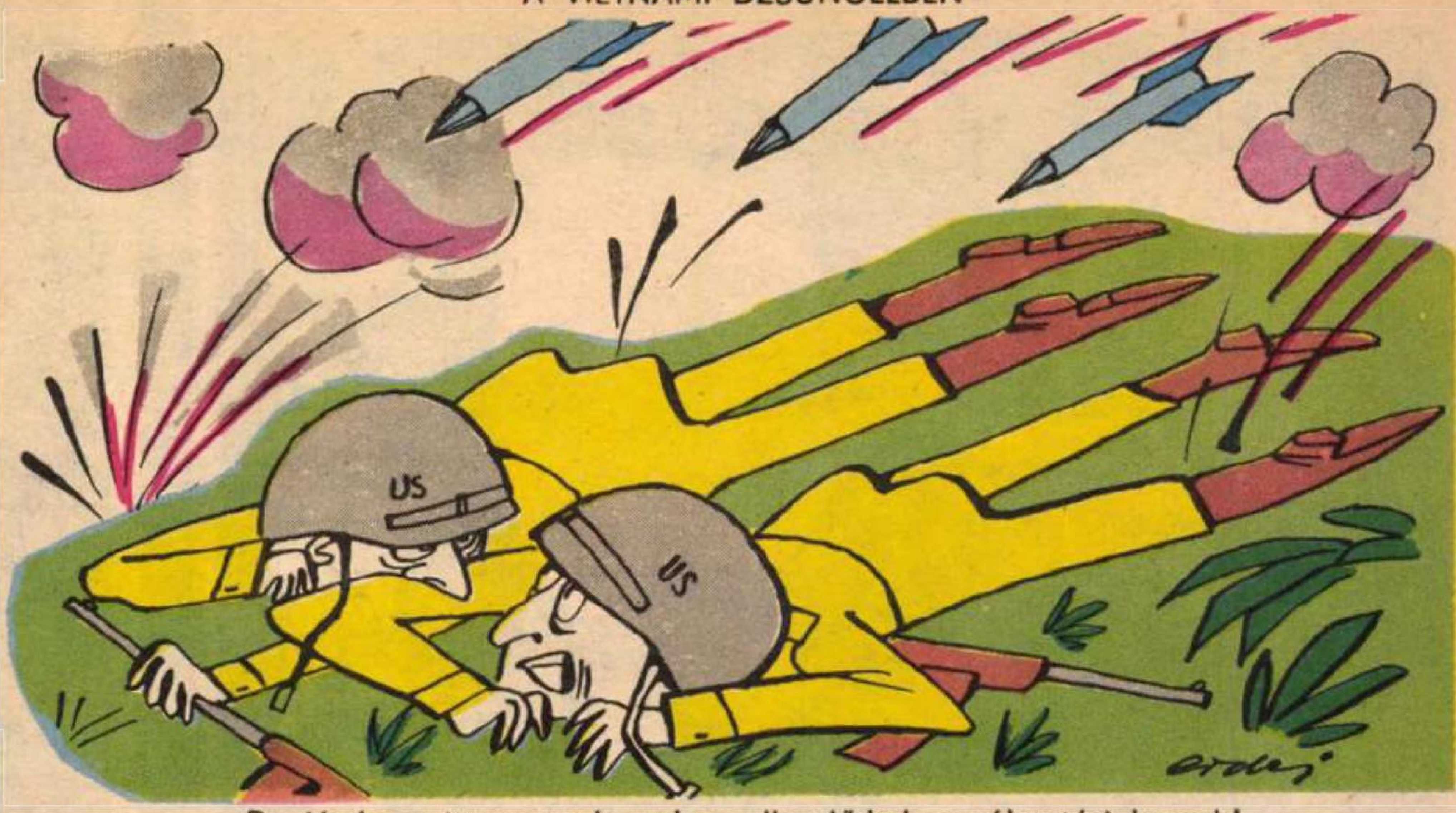

ÉSSZEL ÉL AZ EMBER

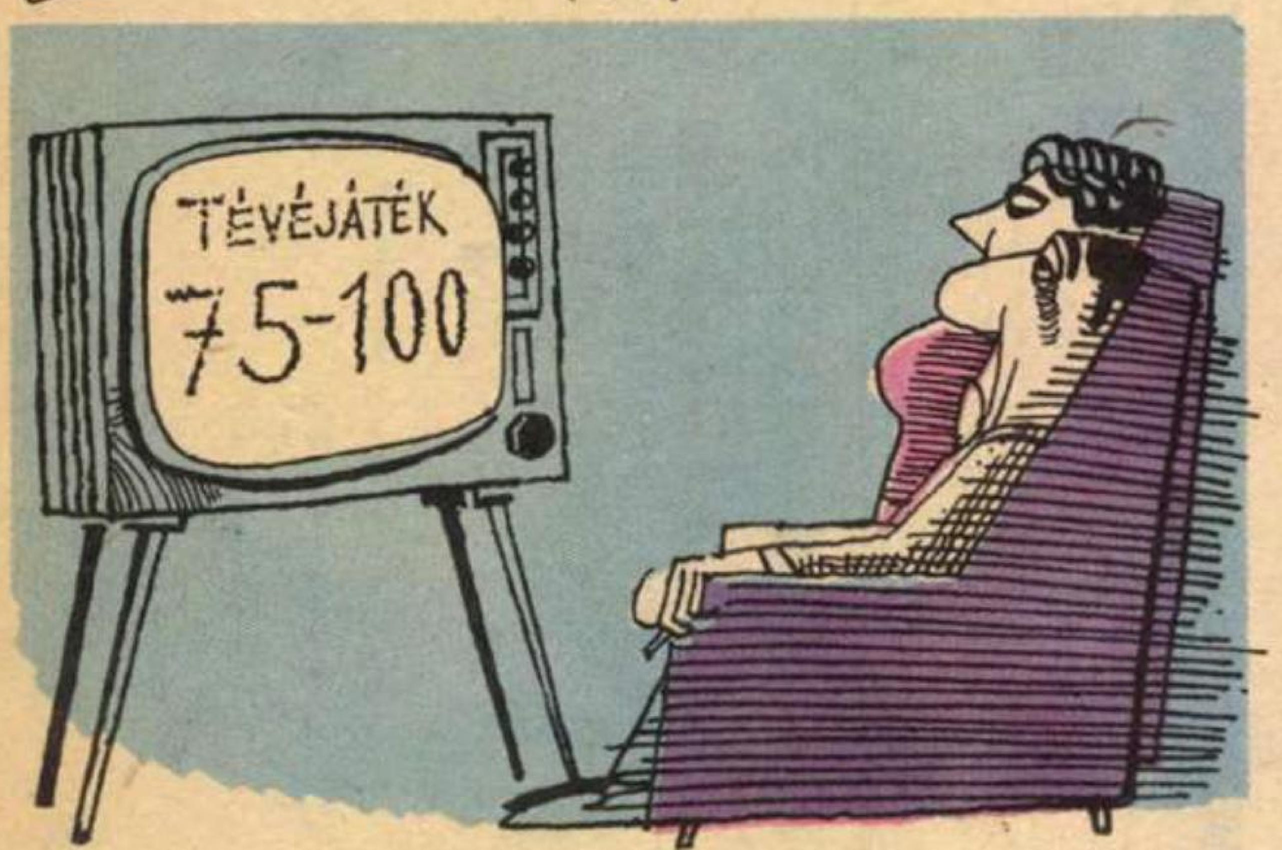
– Szerződtettünk egy beat-zenekart, azóta hanyatt-homlok menekülnek a szőlőből a seregélyek...

A VIETNAMI DZSUNGELBEN

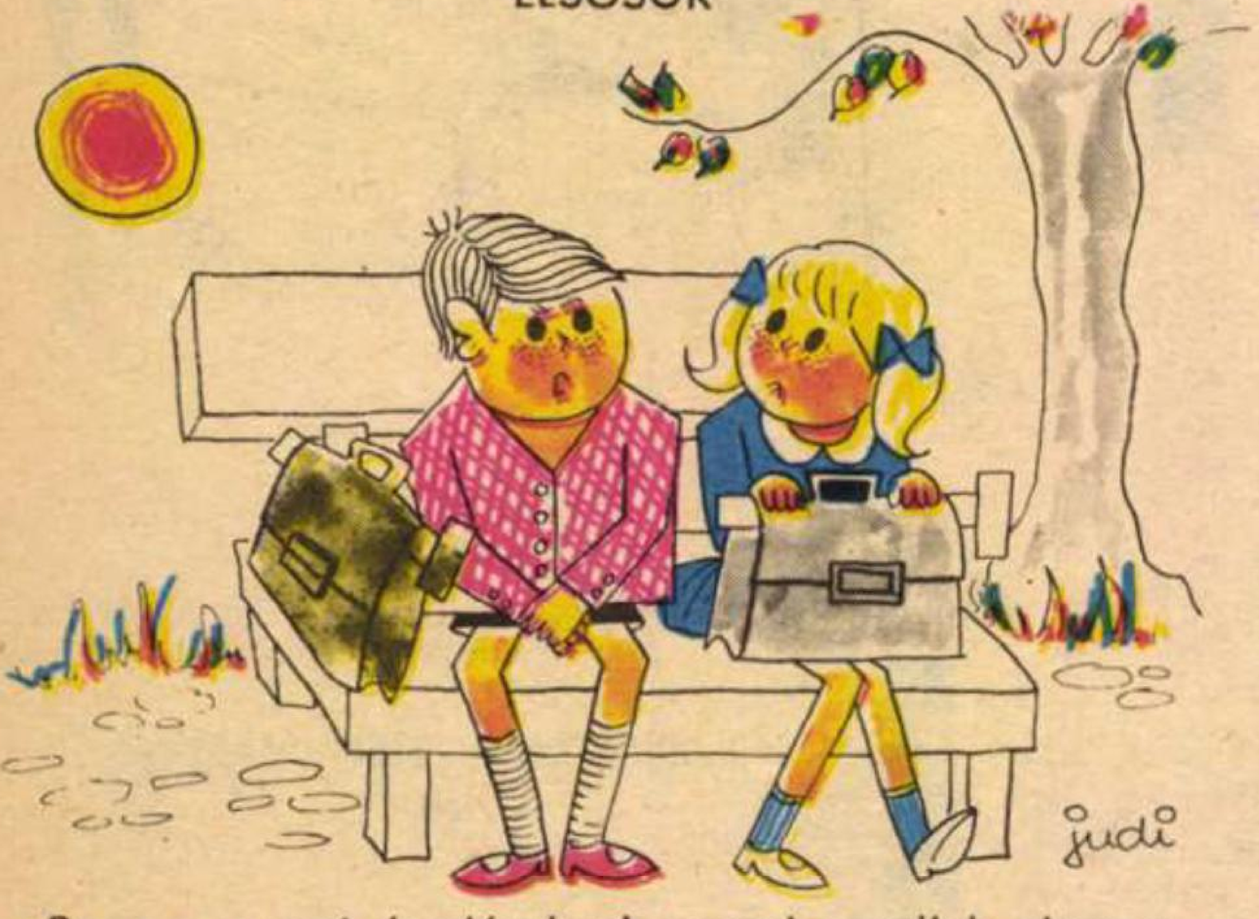

– De jó, hogy itt vagyunk, otthon elkezdődtek a választási harcok!...

JÓL MENŐ MŰSOR (ISM.)

ELSŐSÖK

– Bezzeg, a mai óvodásoknak semmi gondjuk nincsen...

FELHÍVÁSOK

Gyakran ülök a tévé előtt, és azt tapasztalom, hogy a televízióban egyre több a felhívás. Valaki valamire mindig felhívja az illetékesek figyelmét. Ezúton hívjuk fel a Ló utcai Bámexbumfért figyelmét arra: ha nem szállítják le záros határidőn belül ezt vagy azt, nem lesz kész. Vagy: felhívjuk az illetékesek figyelmét arra, hogy itt és itt még mindig nem, pedig már többször. Nincs olyan nap, hogy legalább egy felhívást ne hallanék a nemzet egy-egy illetékeséhez, hogy csináljon már valamit.

Emlékszem, újdonsült televízió-tulajdonos koromban még fel-felkavart egy-egy ilyen felhívás. Hogyisne kavart volna fel, amikor egy ország nyilvánossága előtt hívta fel valaki az illetékesek figyelmét, hogy ideje lenne már, míg nem késő. Kossuth Lajos is sok felhívást intézett a magyar néphez, de sohasem volt akkora nyilvánossága, mint most egy gyárigazgatónak, vagy főmérnöknek. Amikor először hallottam egy ilyen felhívást, hogy jó lenne, ha ez és ez a gyár leszállítaná határidőre a megrendelt alkatrészeket, magam is megrendültem, mert átéreztem a felhívás fontosságát, jelentőségét, és arra gondoltam, hogy valószínűleg az illetékesek is megrendülnek, magukba szállnak, sőt mi több, fokozott erővel nekilátnak a munkának.

De ez már a múlté. A televízióban hallott sok-sok felhívás közönyössé tett, s valószínűleg az illetékesek szívét se gyújtja lángra, mint anno dacumal. A nemzet illetékesei megszokták a felhívásokat. Miért? Azért, mert akik felhívásokat intéznek ehhez, vagy ahhoz az üzemhez, hivatalhoz, szervhez, nem veszik elég komolyan a dolgukat. Csak ledarálják a felhívást, aztán pislogva, várakozóan belenéznek a kamerába.

Véleményem szerint egy felhívás csak akkor jó, ha van benne tűz, lelkesedés, poézis és drámaiság. Akkor kigyúlnak a szívek. Tehát azt nem kell mondani a televízió képernyőjén, hogy szeretném felhívni az illetékesek figyelmét arra, hogy... Ez már unalmas... Az illetékeseknek is... Mennyivel szebben hangzik ez a felhívás:

„Barátaim! Barátaim ott a távolban! Egy igazgató szól most hozzátok, jajszava túlharsogja a szélvihart, a tajtékzó folyó zúgását, a mennydörgést. Figyeljetek reám, ha van fületek, hogy halljátok, ha van szemetek, hogy lássatok! A mi üzemünknek szüksége van tízezer darab mumzlira, mint ahogy a földnek szüksége van az esőre, a virágnak a napsütésre. Remélem, hogy meghallottátok felhívásomat, és szívetekről leolvad a jég, és elkülditek nekünk a mumzlikat. Tegyetek meg mindent, hogy a mumzlik határidőre elkészüljenek! Ha elkészültek, édesanyátok — aki ott virrasztott ágyatok mellett, ha betegek voltatok —, büszke lesz majd rátok. Előre, fiúk! Remélem, tudjátok a kötelességeteket!"

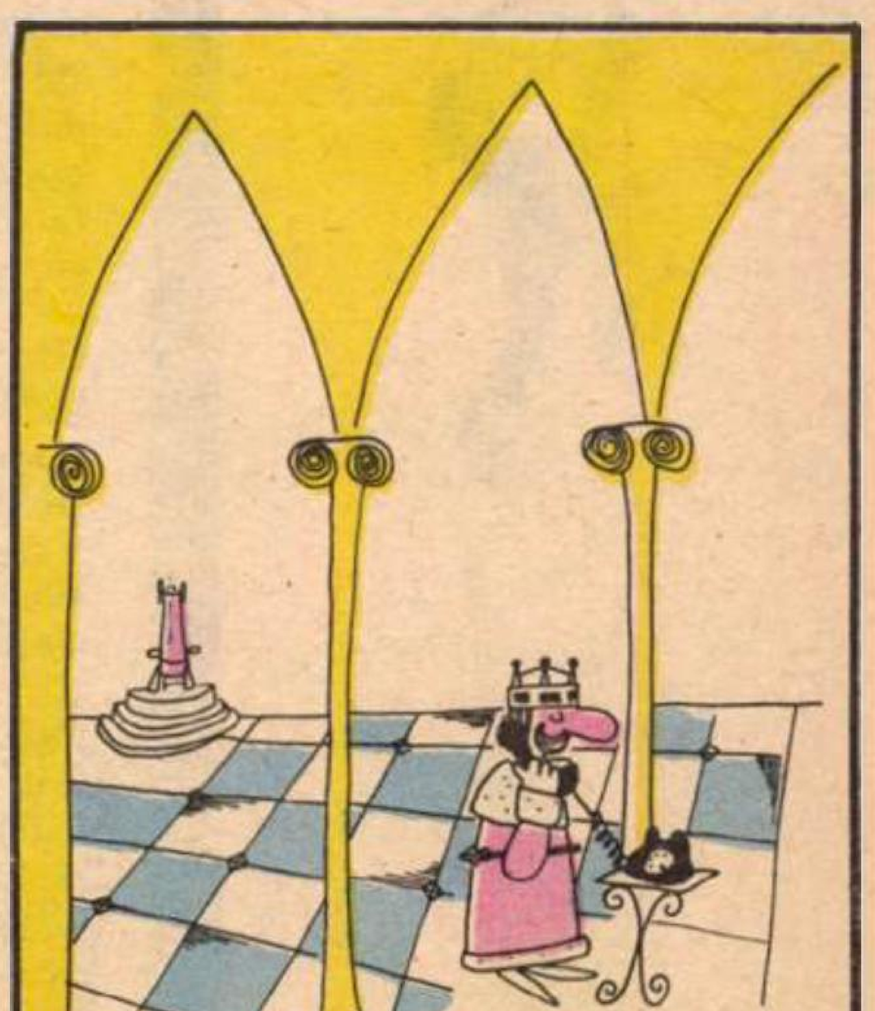
Miközben a felhívást írtam, magam is tűzbe jöttem.

Rohanok haza mumzlit készíteni.

Csak tudnám, hogy mi az...

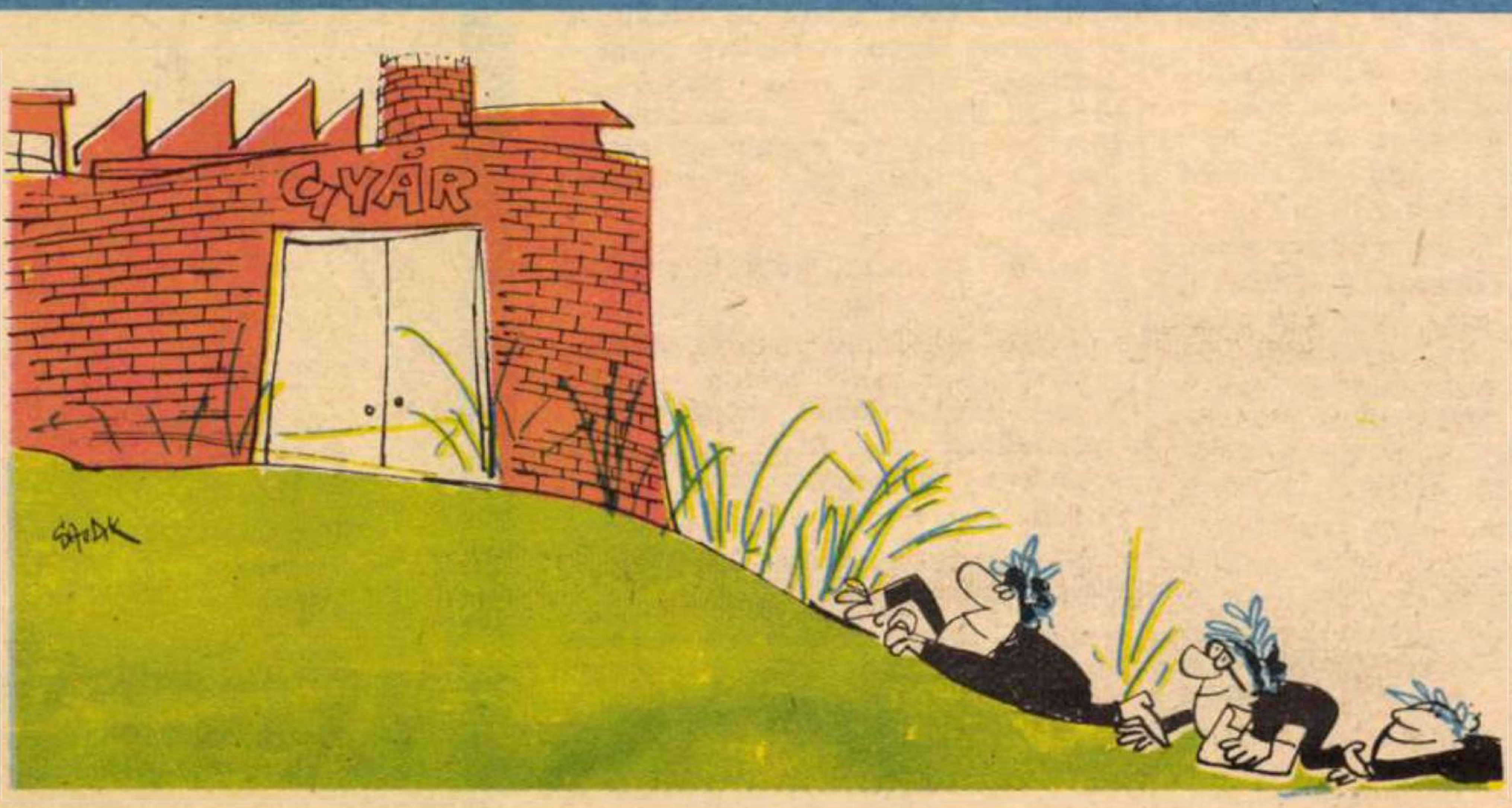
(mikes)

KIS ORSZÁG

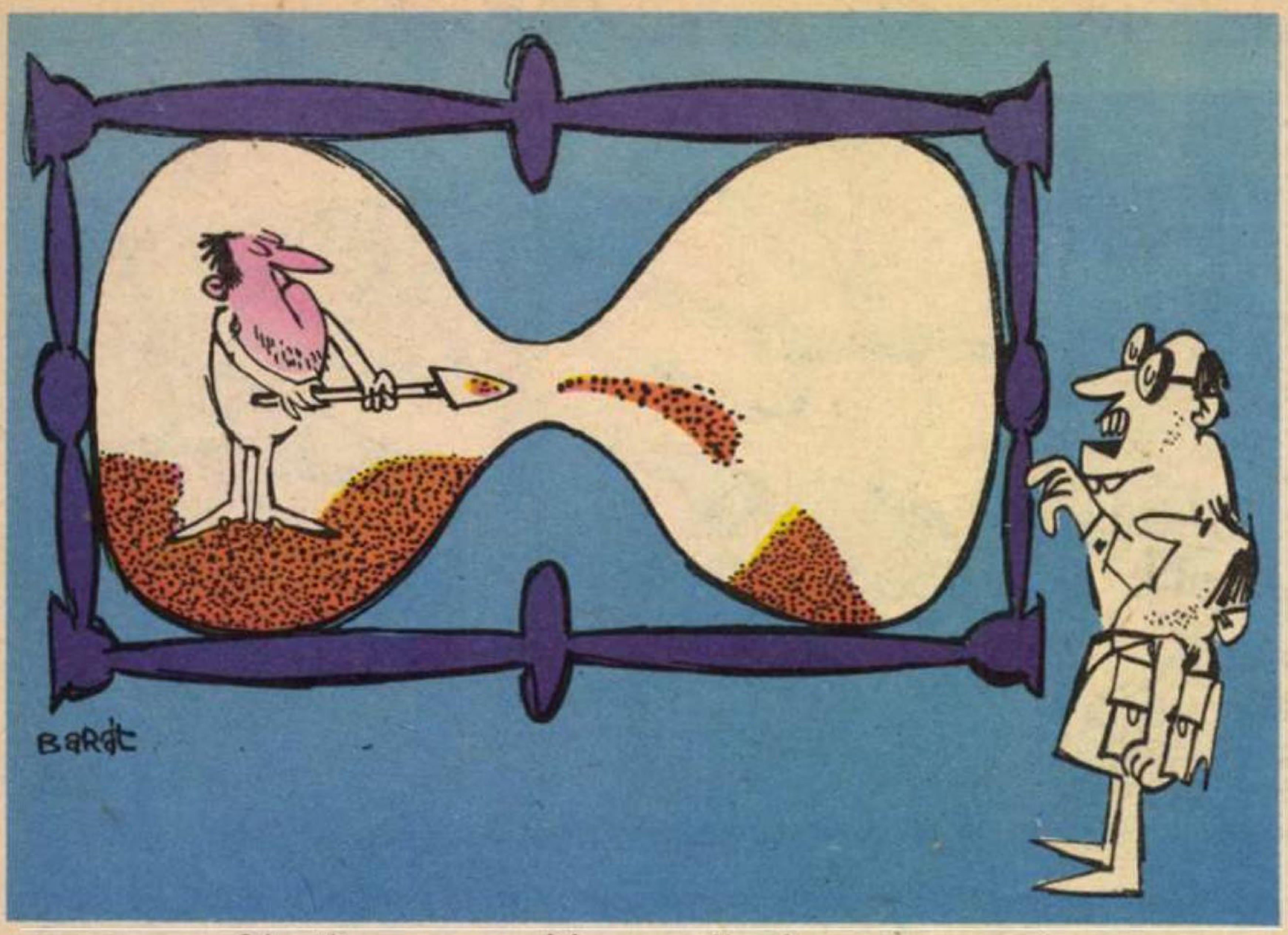

–Halló... tévedés, ez nem a Gázművek!

RAJTAÜTÉSSZERŰ ELLENŐRZÉS

JÓL SZERVEZETT VÁLLALAT

– Sikerült erre a munkára egy új státuszt szereznem!

ÖNFELEDT SZERELEM

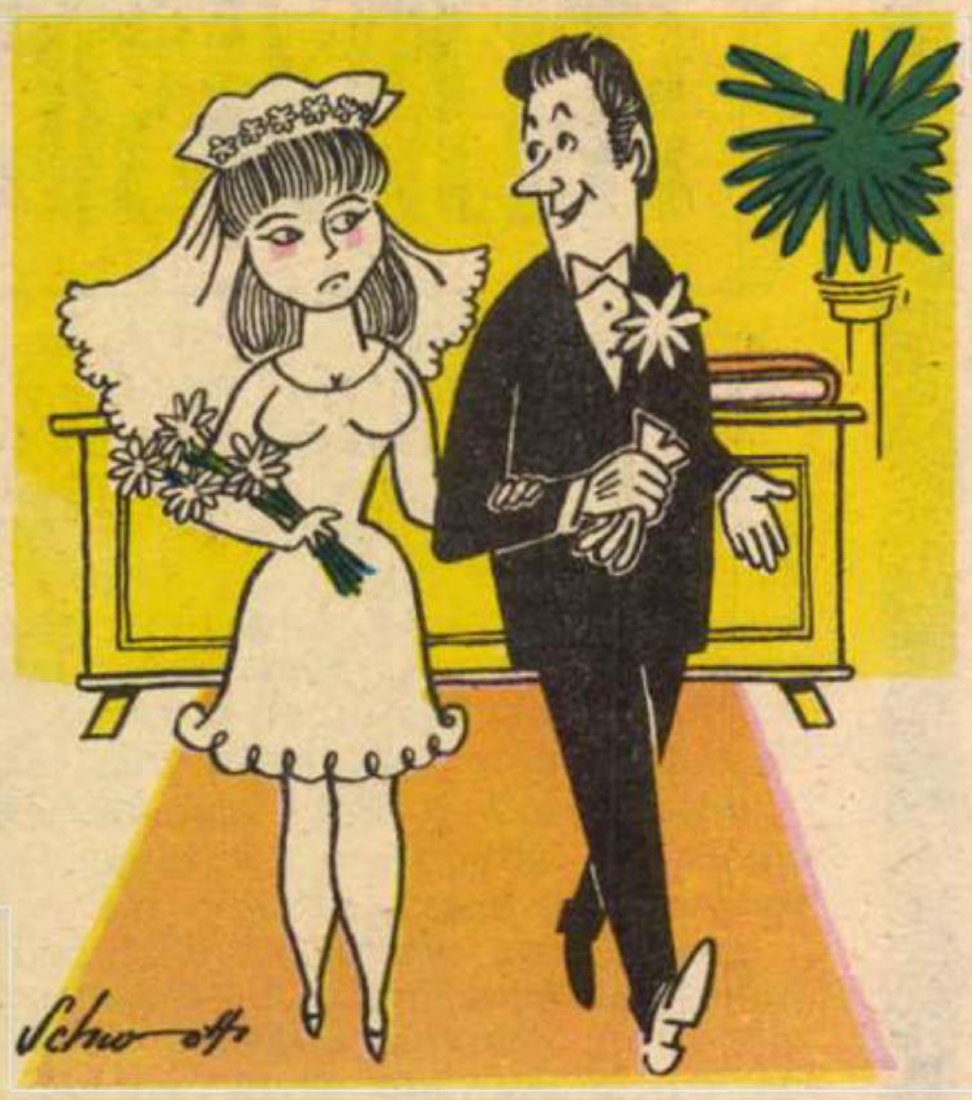
– Szent ég, itt közben lehullottak a levelek!

A MENNYORSZÁG HATÁRÁN

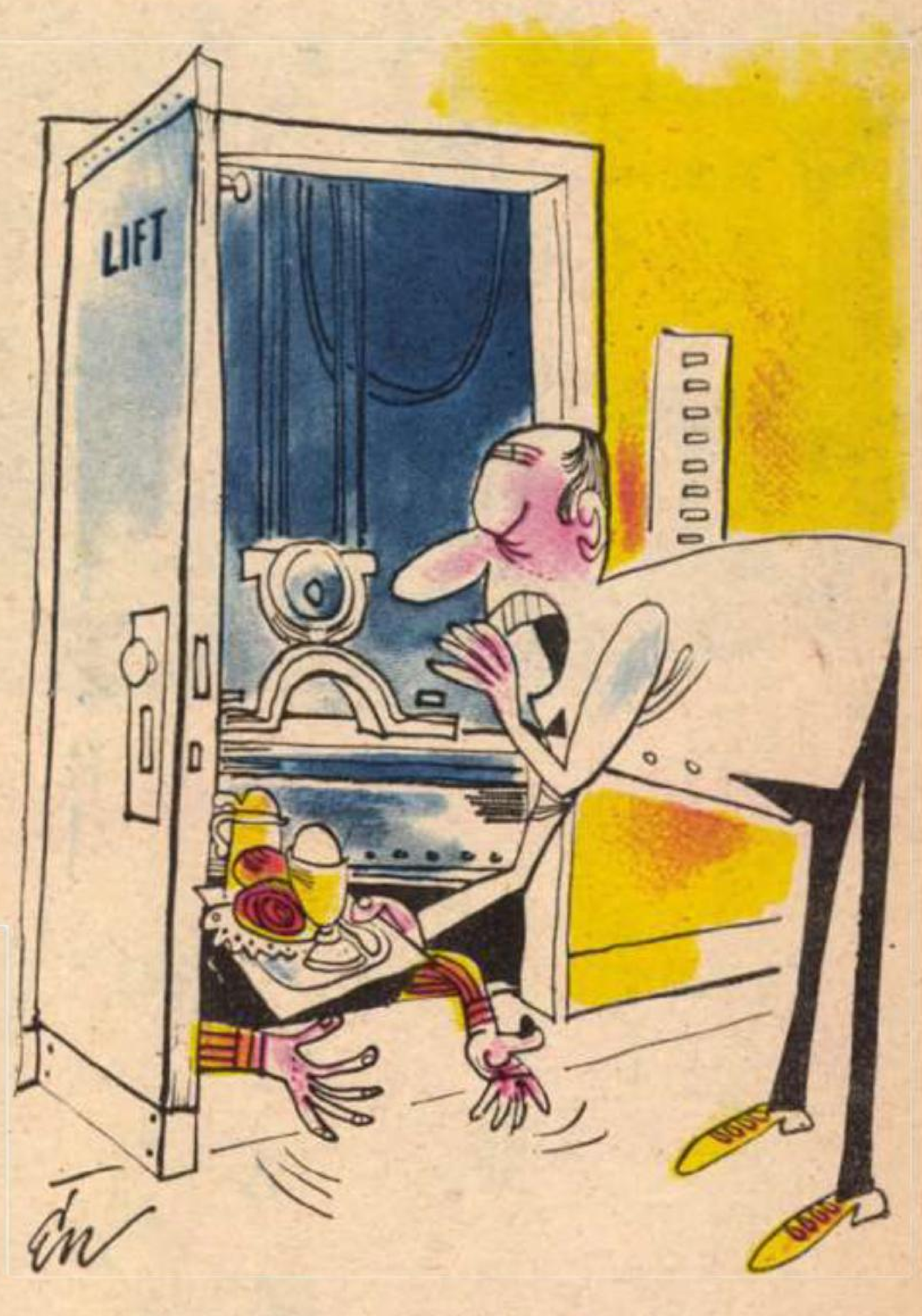
Leleplezés

FIATALOK HÁZASSÁGA

– Ugye, boldogok leszünk, Jolikám?
– Maca vagyok!

ÜZEMZAVAR A HOTELBEN

– Uram, a reggelije!...

MAGOL A GYEREK

— Pszt ... — intettem magam, és a félhangosan űzött rejtvényfejtésre hangfogó került. Aki miatt cselekedtem, a szoba másik sarkában, székében a hanyatt esés határán hintálva magát, a leckét hadarta. Kicsit odafüleltem, hogy melyik tárgyat gyötri éppen? Ám a kicsi fülelésből nagy és erőteljes hallgatózás lett. Ugyanis képtelen voltam hirtelenjében felfogni, hogy történelemszöveget vagy diákklubi vidámszámot hallok-e?

— Jellasics harmincötezer krapekkel átrogyadozott a Dráván. Vele szemben alig néhány ezer pók ácsorgott a virgácsain. De ennek a piti galerinek a góréi sorra árulók lettek. Az országgyűlés azonban nem akart balhét, hát tovább fűzte a palikat, tudomásul véve, hogy István főherceg ... Ki is volt ez a pacek? (Gyors lapozás vissza, majd elégedetten): — Ja, igen! A nádor. Szóval a főbulizók tudomásul vették, hogy újra Batthyányt jelölje menő fejnek. Batthyány kizárólag jobboldali ürgékből állította össze a kormányát, így akarta csőbe húzni Bécset, remélve, hogy lekoptatja Jellasicsot. De kihúzta a gyufát és emiatt szeptemberben beadta a slusszkulcsot ...

Sápadtan temetkeztem rejtvényeimbe, arra gondolva, hogy ha a gyerek ilyen stílusban felel a suliban, aligha lesz menő fej töriből. Tátogtam a meglepetéstől, mikor a hét végén az ellenőrzőjében csillagos ötöst hozott haza.

— Mi az atyu, nem is örülsz? — bámult rám.

— De mennyire örülök, dadogtam, csak sosem hittem volna, hogy „rogyadozó krapekokra", „jobboldali ürgékre" meg hasonlókra csillagos ötöst lehet kapni.

Elkacagta magát:

— Csak idehaza magolok diákosan, atyafej, a suliban magyarul nyomjuk a sódert.

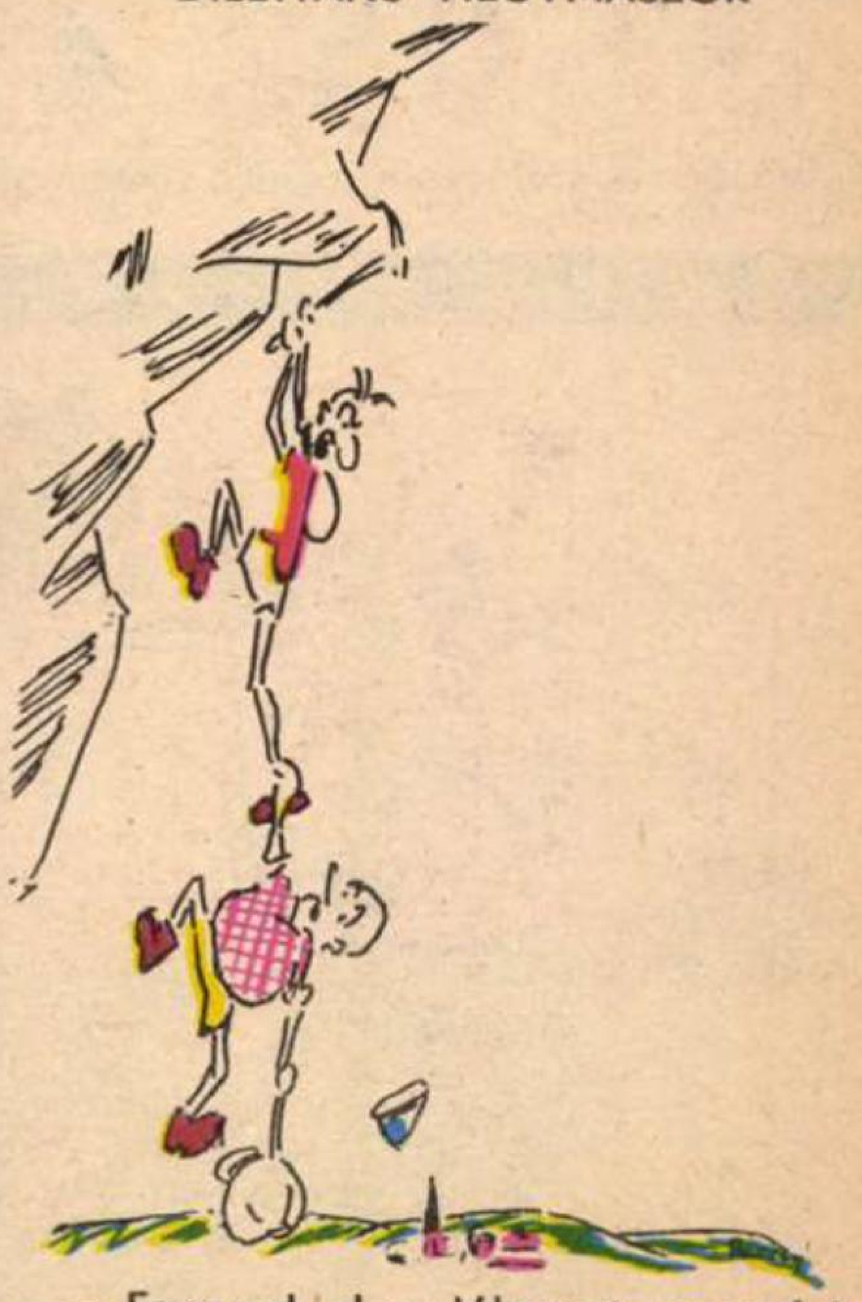
Egyszeriben megnyugodtam.

Új Rezső

A KAPASZKODÓ...

DILETTÁNS HEGYMÁSZÓK

– Eresszed el a lábamat, vagy fejbeváglak a csákánnyal!

Történelmi időket élünk

(Szín: egy szerkesztőségi szoba)

Breznicsek: Tudniillik történelmi időket élünk kérem.

Szerkesztő: Azért jött fel, hogy ezt elmondja nekem?

Breznicsek: Nem kérem szépen, én azért jöttem fel, hogy a szerkesztő úr megerősítsen engem az én hitemben.

Szerkesztő: Mi a maga hite?

Breznicsek: Az, kérem szépen, hogy történelmi időket élünk. És ebben a történelmi időben az embereket a sorsdöntő kérdések érdeklik. A világpolitika. Országok sorsa. Élethalál kérdések. Nevetséges most azt vizsgálni, hogy tisztán mos-e a Patyolat. Avagy, hogy miért csak két forintot kapok azért a konzerves üvegért, amiért háromötvenet fizettem. Igazam van?

Szerkesztő: Igaza van.

Breznicsek: Az emberek erkölcsi kérdésekre várnak választ. Nagy eszmék viharzására. Jöhetek ilyenkor én azzal, hogy a Ló utca tizenhétben rosszul szerelték a födémet és lavórt kell tenni a csurgó plafon alá?

Szerkesztő: Hát bizony...

Breznicsek: Érdekelheti-e most a dolgozó népet, hogy hellyel-közzel némi lyuk van az ereszcsatornán? Nem volna a legnagyobb önzés, kicsinyesség, hogy úgy mondjam béka-perspektíva, most egy Ló utcai plafonnal törődni? Jöhetnék én most azzal, hogy erről cikkezzenek?

Szerkesztő: Kétségkívül...

Breznicsek: Nahát uram, én nem is kérem önöket, hogy a Ló utcáról egy szót is írjanak. Majd ha már nem lesz a földön imperializmus és erőszak... majd akkor... addig csak ki lehet bírni a lavórt...

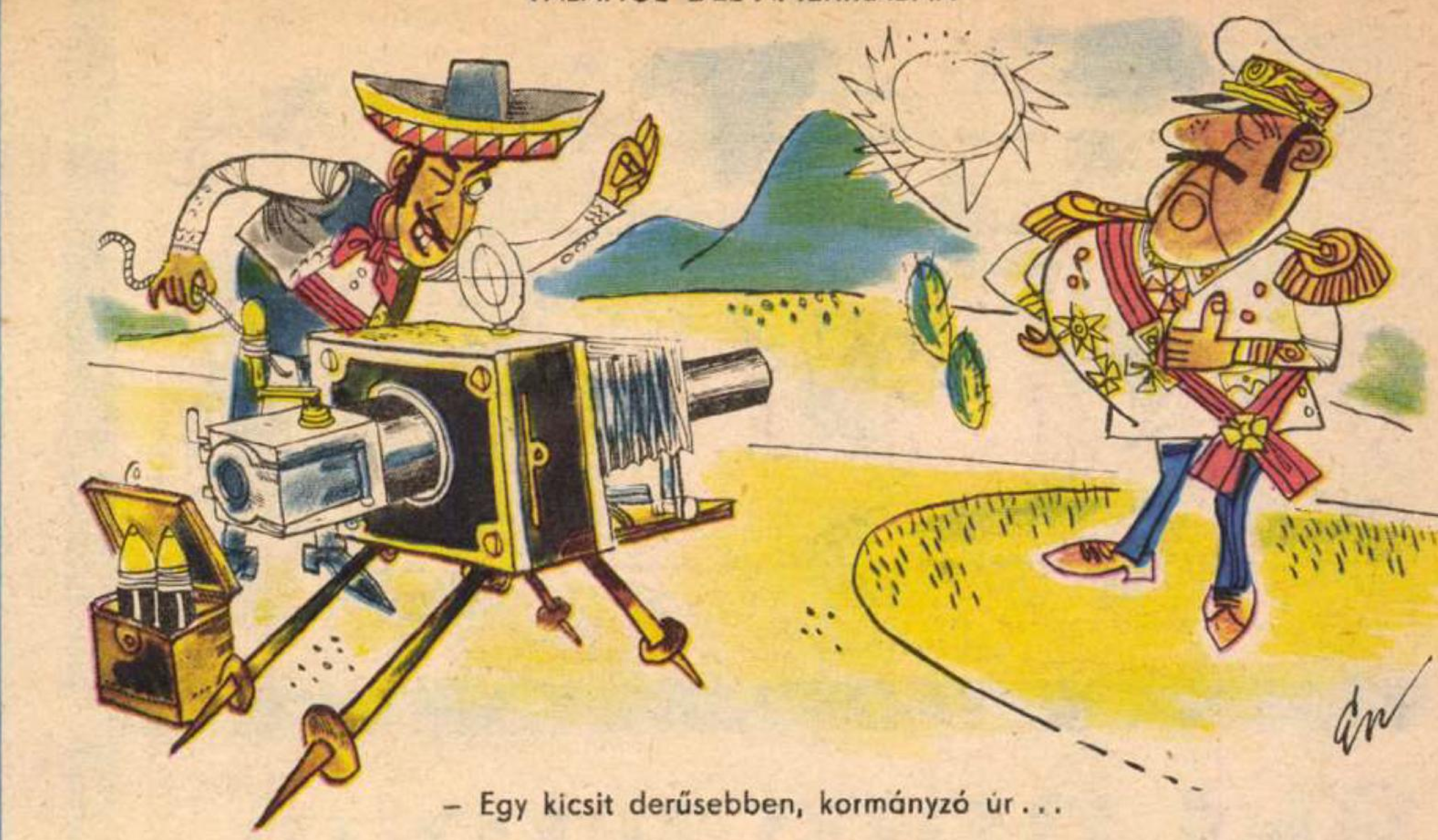
Szerkesztő: Igazán... példás önmérséklet és emelkedettség... Ön tehát a Ló utca 17-ben lakik?

Breznicsek: Nem kérem. Én voltam a födémcsere főépítésvezetője.

Fehér Klára

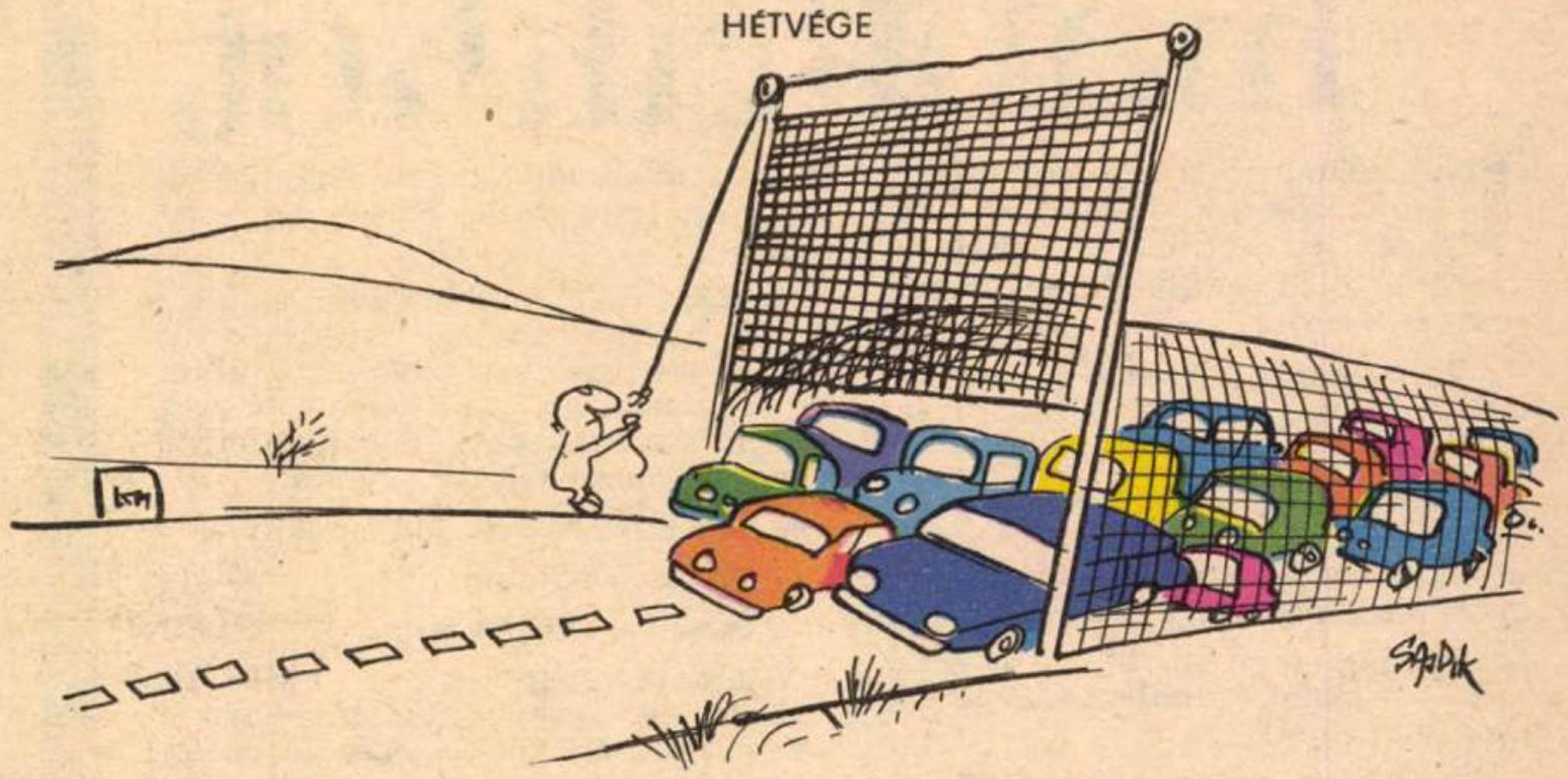
VALAHOL DÉL-AMERIKÁBAN

Erdei Sándor rajza

– Egy kicsit derűsebben, kormányzó úr...

HÉTVÉGE

A SZÉLHÁMOS

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

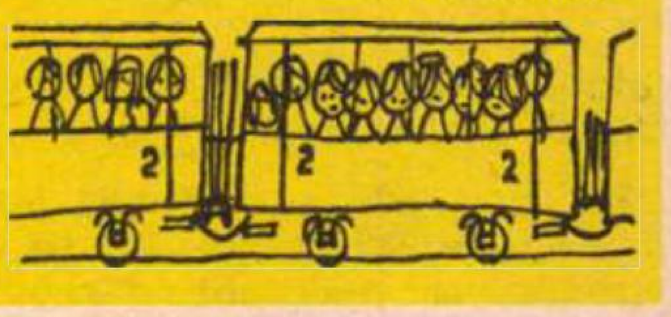
HOPPON MARADTUNK

Nyolcvan asszony és lány jár ez év eleje óta Békéssámsonból a hódmezővásárhelyi Divat Kötöttárugyárba dolgozni. Nagy örömmel fogadtuk a hírt, amikor megtudtuk, hogy a vállalat egy új, kihelyezett gyáregységet nyit meg a falunkban. Gondoltuk, végre helyben dolgozhatunk majd, nem kell naponta oda-vissza utazgatnunk Vásárhely és Sámson között. A községi tanács is nagy örömmel fogadta a kezdeményezést és félmillió forintot áldozott rá, hogy az itteni asszonyok helyben juthassanak majd munkához.

Ám csalódnunk kellett szép reményeinkben! A sámsoni üzemegységbe a szomszédos községből, Tótkomlósról toboroztak 120 asszonyt, hogy kilegyen a létszám. Nekünk pedig továbbra is be kell járnunk Hódmezővásárhelyre, az „anyaüzembe"!

Szerinted rendjén van ez, kedves Ludas?

K. J.-né és társai
Békéssámson

3 vers

CSILLAGÁSZATI NAPOK

Az idén ősszel is lesznek
Csillagászati Napok
S távcső elé állnak rendben
Eddig nem látott napok,
Csillagködök és porfelhők,
Tejutak – galaktikák –
És leesnek majd az állak:
De hatalmas a világ-
Mindenség...! Én tavaly voltam
Ily napon és vártam én
Sorbanállva a távcsőre
A Gellérthegy tetején
Vaksötétben valaki úgy
A lábamra taposott,
Hogy távcső nélkül is láttam
Milliárd új csillagot.

ELŐREJELZÉS

Szenesünkkel tegnap találkoztam
S alig mászott. Szeme csupa láz.
Jajveszékelt: „uh, a derekamban
Kezdődik az őszi szaggatás!"

Felettünk még rigók fuvoláztak.
Nagy erővel sütött ránk a nap
És mindenki mosolygott, mindenki,
De nála lény nem volt boldogabb.

Meggörbülten, vígan magyarázta:
„Derekam nem csapott be soha!
Az idén csak rövid ősz lesz, kérem.
Hosszú tél jön, hideg, mostoha!"

JÁTSZÓTÉR

„– Labdázzál, kisfiam!"
„– Hol? Tessék mondani!"
Jobban körülnéztem
S volt benne valami.

Mert a labdapályán
Szakállas suhancok
Rugdosgatták egymást...
Üvöltött, zsivalygott

A tér és padjain
Sok zsugás garázda...
„– Hová mégy, kisfiam?"
„– Csöndes kávéházba."

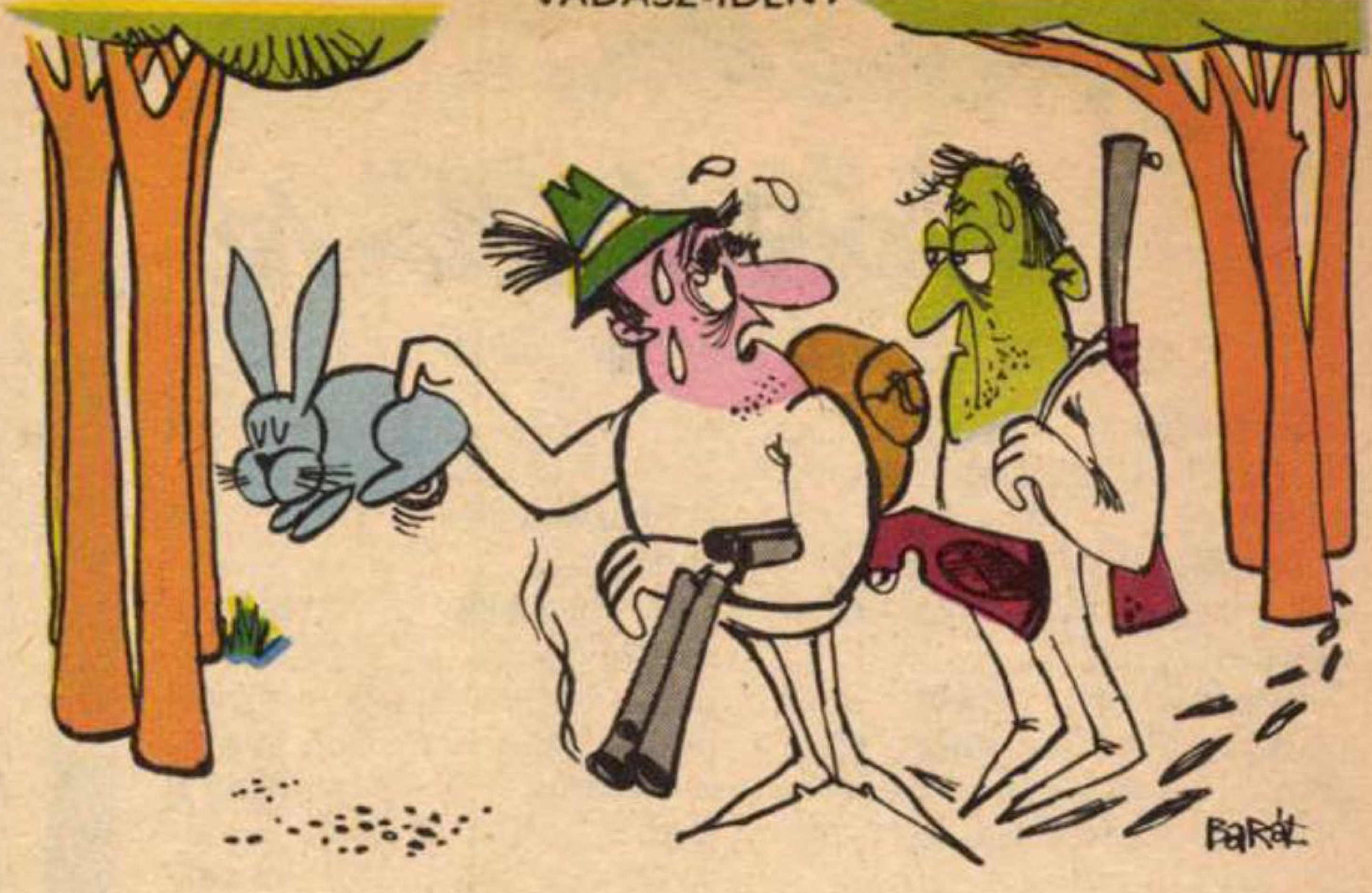
Darázs Endre

A SZTÁR

Pusztai Pál rajza

VADÁSZ-IDÉNY

– Fene egye meg, ez is lendkerekes!

aki nem ismer hiánycikket

Bosszankodva újságolom közeli ismerősömnek, Lóth Leónak, hogy az orrom előtt vitték el a csarnokból az utolsó darab májat. Nevet, s mondja:

— Mert rosszul választja meg a barátait! Fogadjunk, hogy nekem még lesz máj.

— Kizárt dolog — feleltem —, még a vezető mondta, ha nem hisszük, hogy nincs több, bújjunk a jégszekrénybe, vagy ássuk föl a boltot.

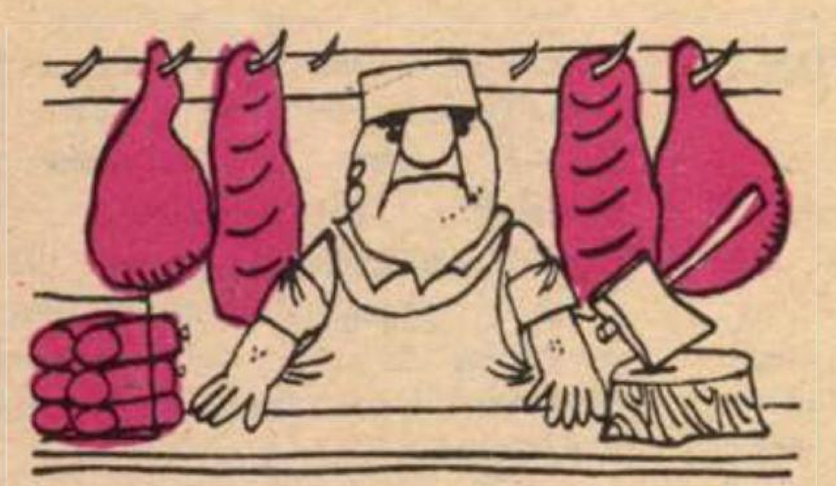
Ismerősöm, mintha hülye gyerek lennék, szánakozó pillantást vetett rám. Aztán intett.

— Na, jöjjön velem, bizonyítok.

— Hü — bámuldoztam —, ha magának csakugyan adnak, igényelek néhány bombát és ... és ...

Leintett.

— Ne tegye, ha fölrobban az üzlet,

valóban nem kapok több májat, mit tudom, ki kerül Frédi helyébe.

És már ott is voltunk, ismerősöm könnyedén üdvözölte Frédit, s aztán praktikusan csak annyit szólt:

— Máj?

A másik először nem is felelt, csak egyik szemét becsukta. Becsukta, kinyitotta, becsukta, kinyitotta, aztán röviden suttogta:

— Majd délben beviszem.

Leó mellékesen odavetette:

— Lehet fél kilóval több, ez a barátom megkívánta. És nézd meg jól, lehet, hogy máskor is megkívánja.

Hogy elmentünk, csak ámuldoztam — nahát, nahát!

Az ismerősből immár baráttá minősíthető Leó közömbösen mondta:

— Mondom, hogy rosszul választja meg a haverjait. Szereti például a lógyulait?

— Lógyulai! — csöppent el a nyálam — imádom. Egy az, hogy olcsó, kettő az, hogy jó, de három az, hogy nincs.

— Magának — vigyorgott, és már húzott át oda, ahol a szegény lovak földi maradványaiért kell sorba állni. De most nem volt sor, csupán az üres pulton szerénykedett néhány doboz tojás, meg árcédula áru nélkül.

Meleg üdvözlésnek lettem tanúja.

— Drága Leókám!

— Aranyos Vilma bébi!

Vilma bébi egy százhúsz kiló és hatvan év körüli szakállas-bajszos hölgy volt, de kötelességét férfiasan teljesítette — ripsz-ropsz előállt a lógyulai.

Nem tudtam, hova legyek. Leó magyarázott:

— Ez is haver, női haver, jó kis nagy darab havernő.

Aztán odatolatott egy kisebb darab havernő elé, az barackot, babot, krumplit, paradicsomot, rizst árult — na meg Leónak banánt. És nekem is szolidaritásból. Az ámulattól homlokomra csúszott a szemem. Leó filozofált:

— Így van ez, megfelelő haverság kell. Kor, nem — nem számít, csak kereskedő legyen.

Félénken megkockáztattam:

— Rövidáruban nincs összeköttetése?

Elénken felelt:

— Dehogynem, mi kell?

Már benne voltam, kapzsin sóhajtom:

— Minden, ami amúgy nincs!

Nagylelkűen biztosított:

— Lesz, ami nincs. S mellesleg nem akar príma chilei import cipőt?

Önkéntelenül is felkiáltottam:

— De hiszen már néhány hete elfogyott! Írta az újság is.

Részben egyetértett velem.

— Az újságban elfogytak, de amúgy még van. Nem mondtam, hogy jól kell megválasztani a barátokat?

— De hát, hogy lehet? — hápogtam —, hogy lehet, hogy ilyen baráti kapcsolatokat tud teremteni?

Válasza magától értetődő volt:

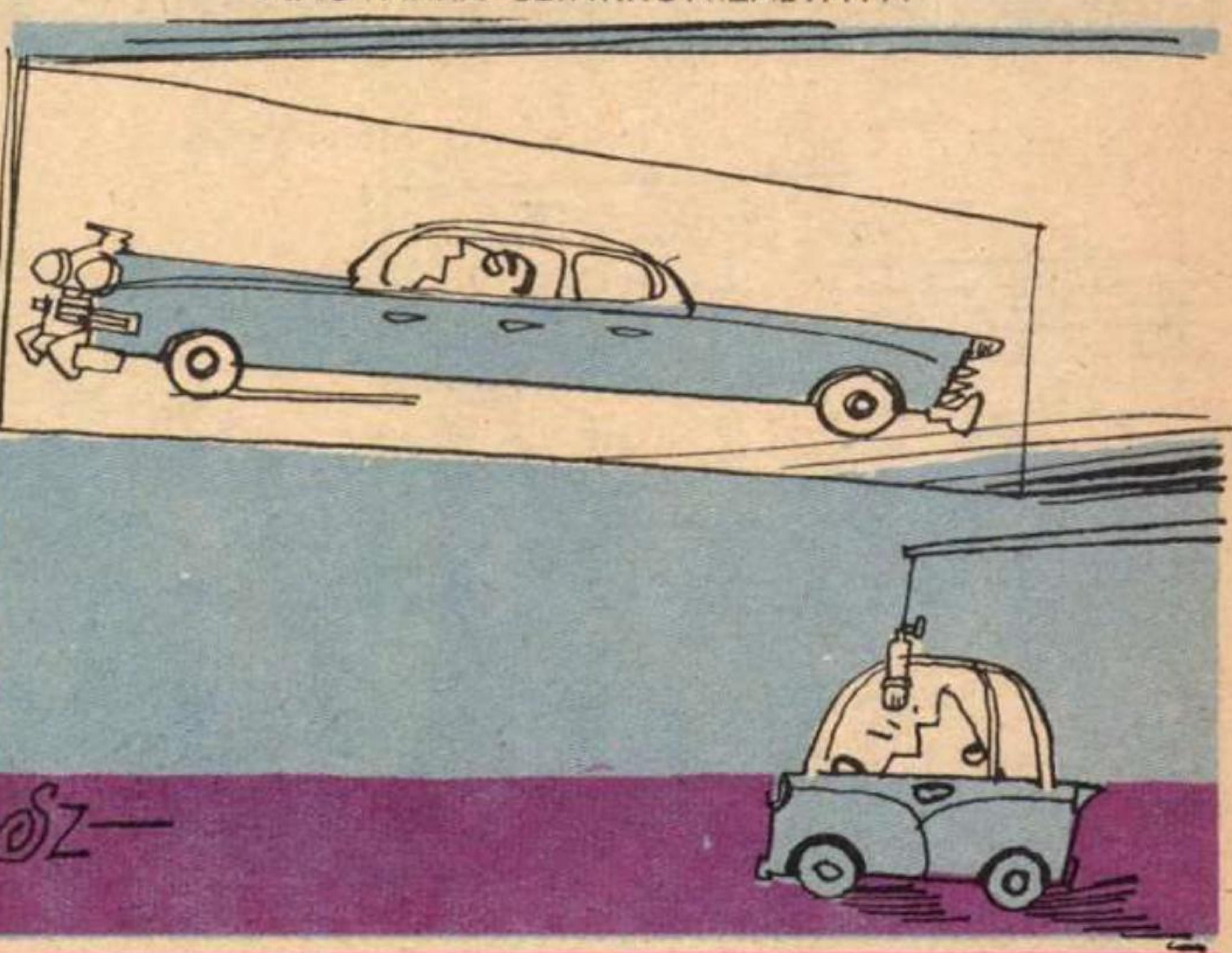
— Mi az, maga nem tudja, hogy háztartási boltban dolgozom? Majd kapnának frászt, nem hiánycikket, csak próbálnának kitolni velem ...

Nagy S. József

VONZÓ KIRAKAT

MAGYARRA SZINKRONIZÁLVA ...

LÁNGOLÓ SZERELEM

– Jaj, Jenőke, papírruha van rajtam!

SZIGORÚ BÍRÓ

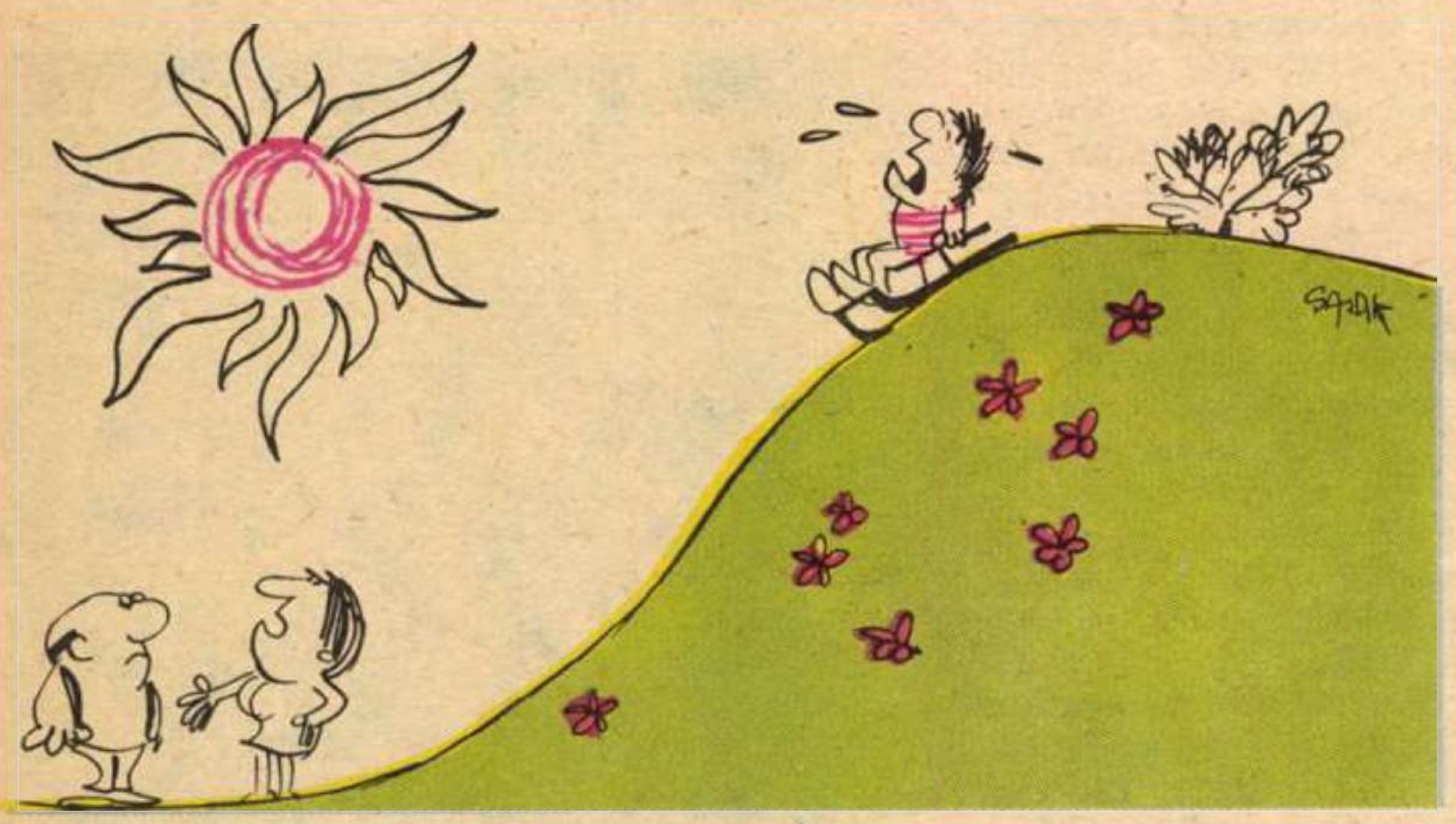

TÁRSASHÁZ-ÉPÍTKEZÉS

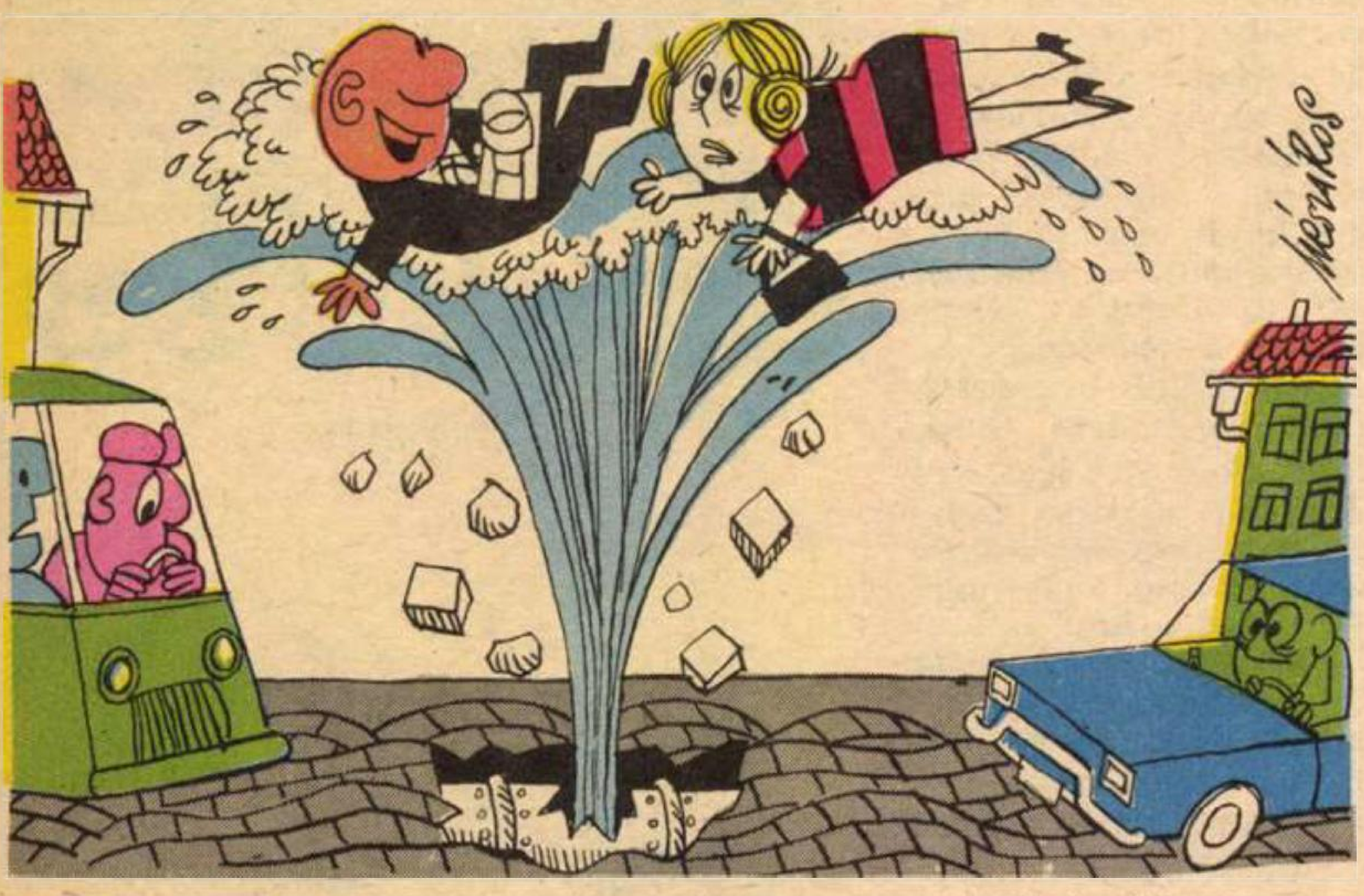
– ... és fogadjuk, hogy helytállunk a legutolsó fillérünkig!

ELÉGEDETLEN ANYA

– Ez vagy te! Képtelen vagy egy kis havat szerezni a fiadnak!

LELKES KÜLFÖLDI

– Csodaszép, hogy mennyi forrás van a maguk fővárosában!!...

HAZATÉRÉS

– Megjöttem, anyukám! Hoztam egy kis különmunkát!

ADJÁTOK VISSZA A KURBLIVASAT!

Én még emlékszem azokra a régi szép időkre, amikor minden autóban, a sofőr ülése alatt ott volt a kurblivas.

Már hogyne emlékeznék rá, hiszen magam is használtam, amikor néhány hétig egy teherautón, mint mitfahrer (a sofőr segítője) kerestem a kenyérre és töpörtyűre valót.

Szoktam is mesélni a mai fiataloknak, milyen praktikus szerszám volt az a kurblivas. Az ember, ha el akarta indítani az autót, csak bedugta a motor orrán az arra való lyukba és az L-be hajlított végét megforgatta kétszer-háromszor, vagy... vagyis addig, amíg nem berregett föl a motor. Akkor kihúzta, beült az ülésre és a többi már gyerekjáték volt.

Nem mondom, kellett hozzá egy kis gyakorlat, meg erő, mert a kurblivas olykor megmakacsolta magát, máskor meg visszavágott és ha az ember nem ugrott el idejében, bizony alaposan kupán teremtette. Sőt az is előfordult — igaz, ezt nem a saját szememmel láttam —, hogy a kurblizóra ráment az önmaga által elindított autó.

Mondtam is én a sofőrömnek, aki mellett mitfáhrerkodtam, hogy minek ez az örökös kurblizgatás, sokkal egyszerűbb lenne, ha járni hagynánk a motort. (Ugyanis a kurblizás a motor megindításához szükségeltetett. A szerk.)

Ám az én sofőröm azt mondta, hogy mit gondolok én, nem lehet pazarolni a drága benzint, meg a motor kopik az üres járatban is és azonkívül „nekünk sem esne jól, ha az ablakunk alatt zörögne öt—tíz percig egy autó".

Minap is mesélem a kurblivasat egy ifjúnak. Csak mosolyog kedvesen és bókolva megjegyzi, fiatalabbnak nézett, mint hogy én személyes tapasztalat alapján emlékezhetnék arra az ókori szerszámra, amit ő a múzeumban látott.

Azután kiselőadásban tájékoztatott arról, hogy évtizedek óta ismerik az úgynevezett önindítót, amely megkíméli a sofőröket a kurblizás problémájától. Természetes kelléke ez minden autónak, elég hozzá egy kis kézmozdulat és fölberreg a motor.

Hallgatom az ifjú szakértőt és kezdem sejteni, miért van az, hogy nálunk — főképp a teherautók — attól kezdve, hogy reggel, hajnalban, vagy még előbb elhagyják telephelyüket, egyfolytában járatják a motorjukat.

Nyilván az a nagy helyzet, hogy valamikor — bizonyára még az ötvenes évek elején — betervezték az önindítókat, s egyidejűleg a kurblivasak beszolgáltatását a MÉH-nek.

A kurblivasakat be is szolgáltatták tervszerűen, de az önindítók mind a mai napig késnek.

Így szegény sofőrjeink kénytelenek féltve őrizni a motor járását, amelyet nyilván a telephelyen levő központi kurblivassal idéznek elő és bár megszakad a szívük a pocsékba menő benzin, a feleslegesen rongálódó motor és embertársaik idegeinek zaklatása miatt — *tehetetlenek.*

Ne legyünk hát szemérmesek, valljuk be, hogy az annak idején önindító vásárlásra betervezett összeget másra költöttük és nincs honnan pótolnunk. Nem szégyen a szegénység, hagyjuk a flancot, kovácsoltassanak azokból a jól bevált szerszámból öntevékenyen a vállalatok és... és *adjátok vissza a kurblivasat a sofőröknek!*

Sólyom László

DRAHOS ŐRMESTER

Ma este én húztam a fej nélküli gyufát. Már egy éve áll hármunk között az egyezség, ha a Gomola-lányok házibulit rendeznek, sorsolás útján döntjük el, ki köteles feláldozni magát. Ahelyett tehát, hogy a Zsuzska karcsú derekát szorongathatnám, egész este, talán kivilágos kivirradtig hallgathatom öreg apja katonatörténeteit. Titkon arra gondoltam, talán egyszer kifogy belőle a szusz, a sok szó, lefekszik, s nem hordozza rajtunk szüntelen árgus tekintetét. Csakhamar kiderült, hogy mindez hiú ábránd. Zsuzsi alighogy elindította a magnótekercset, Gomola Pál, egykori tüzér őrmester kidragonyozott szobájából hatalmas búsuló székével, s elfoglalta helyét a tágassá tett nappaliban...

— Pali bátyám, amíg a többiek hitvány szórakozásra adják a fejüket, szeretném, ha valami szép katonatörténetet kanyarítana nekem. Tudja, mennyire kedvelem az ilyenfélét. Akár ítéletnapig is elhallgatnám Pali bácsi viselt dolgait — mondtam önfeláldozóan.

— Mindig értő figyelemmel hallgatod elbeszéléseimet, fiam. Hát ha erre szomjazik ma is a lelked, szívesen mesélek. Nem tudom, arról a Drahos őrmesterről beszéltem már neked?

— Nem!

— Hát azt érdemes lesz meghallgatnod. Nagyon eredeti figura volt. Félesztendős katona voltam már, amikor Drahos Elek őrmester a századunkhoz került. Én éppen az épület végében valami levelet olvastam, amikor valaki elviharzott mellettem. Visszafordult, muris volt, ahogy a szemöldöke felszaladt a homlokára. „Marha, úgy beleváglak a földbe, hogy csak a sapkarózsád és a jobb kezed marad kint, akkor talán nem feledkezel meg a tisztelgésről! Hogy hívnak?"

— Azt sem tudtam hirtelen, fiú vagyok vagy lány. Nagy sokára kinyögtem: Gomola Pál. „Gomola, Gomola, majd gondom lesz rád!" Pattogott előttem, mint szárított kecskebogyó a deszkán.

Amikor elindult a körlet felé, én is utána bandzsalogtam. A századból sokan az ajtó előtt ácsorogtak, majd vigyázzba vágták magukat. Az apró őrmester megállt, s kieresztette reszelős hangját: „A csikket lenyelni, a hamut kiköpni!"

Mindenkit ágya elé rendelt. Átvizsgálta az összes szíjazatot. A derékszíjakkal elégedetlen volt.

— Guzmics tizedes!

— Parancs, őrmester úr! — csapta össze mezítelen bokáját Guzmics, aki éppen lábruhát akart cserélni.

— Egy dézsa vizet!

Ekkor még nem tudtuk, mi célja a vízzel. Amikor Guzmics két legénnyel behozatta a nagy dézsa vizet, Drahos őrmester összeszedte derékszíjainkat, s valamennyit beleszórta a vízbe.

— Fél órán belül ragyogjon mindenkinek a derékszíja!

Negyedóra eltelt, mire ki-ki megtalálta a maga szíját. Törölgettük, fényesítgettük, de bizony nem fényesedett.

Guzmics megjegyezte, hogy jó lesz ezután nagyon rendben tartani a szíjakat, mert az új századparancsnoknak ez a vesszőparipája.

Igaza volt. Drahos őrmester sok borsot tört az orrunk alá a szíjak miatt. A derékszíj sohasem volt elég fényes.

Ki tudja, meddig nyaggat bennünket, ha egy ragyogó mentőötletem nem támad. Egyik este, takarodó után mondom a fiúknak, hogy itt valamit ki kell eszelni. Mégpedig a következőt kell tennünk. Amikor belehányja a szíjakat a dézsába, ne azzal töltsük a drága időt, hogy ki-ki a magáét keresi, hanem mindenki ragadjon meg egyet. Aztán be kell szereznünk benzint és viaszt. Amikor a dézsából kiragadjuk a szíjat, kis csatornát formálunk belőle, benzint öntünk rá és meggyújtjuk. Így hamar megszáríthatjuk. Aztán viasszal bekenjük s fényesíthetjük.

Másnap megismétlődött az eset a szíjakkal. De fél órán belül mindenkié a derekán ragyogott. Drahos őrmester nem akart hinni a szemének. Aztán csak ennyit mondott.

— No, marhák, látom, van már valami sütnivalótok!

Egyik alkalommal a Dunán gyakorlatoztunk. Tízen ültünk egy-egy csónakba. Velünk volt Drahos őrmester is. Talán kétszáz méterre lehettünk a parttól, amikor Drahos őrmester kiadta a parancsot: mire hármat számol, mindenki ugorjon ki a csónakból.

Elhangzott már a három is, de négyen bent maradtak a csónakban. Drahos őrmester szinte kővé meredt.

— Marhák, maguk nem hallották a vezényszót, megsüketültek?!

— Őrmester úr, jelentem, mi nem tudunk úszni! — mondta reszkető hangon Kuknyél.

— Micsodaa? Maguk már fél éve katonák itt, s nem tudnak úszni! Hát vegyék tudomásul, ez engem nem érdekel. Ha azt mondom, hogy háromra kiugranak, akkor kiugranak! Aki nem tud úszni, csinál egy széles jobbraátot a Duna fenekén, aztán kigyalogol a partra! Megértették?!

Pérics esténként sokáig elmaradt a kantinban. Rendszerint lámpaoltás után szokott volt bejönni. Egyszer elhatároztuk, hogy egy mosdótál vizet helyezünk az ajtó fölé, s ha lámpaoltás után jön, a nyakába zúdítjuk. Én az ablakon át figyeltem, mikor érkezik Pérics. Amikor megadtam a jelt a fiúknak, készenlétben álltak. Nyílott az ajtó, s nem Pérics, hanem Drahos őrmester lépett be, nyakába zúdult a víz. Ordítozott, kiabált. Két napig vallatott bennünket, hogy megtudja, ki tervelte ki az akciót. Senki sem vallott. Harmadnap átadta az ügyet a századparancsnoknak. Pordány Arisztid mulatott a dolgon. Faggatott bennünket, de ennek sem lett sok eredménye. Végül azzal fordult hozzánk, hogy valljuk be őszintén, ki volt az értelmi szerző, semmi más büntetést nem kap, csak a haját vágatja le.

Ebben a pillanatban Kuknyél jelentkezett. „Hadnagy úr, jelentem alázatosan, én voltam!"

Kiszakadt belőlünk a nevetés. Ki gondolt volna arra, hogy ilyen értelmes dolog jut Kuknyél eszébe? Kuknyél ugyanis teljesen kopasz volt, fejbőrét valami gomba támadta meg, ezért nem növeszthette meg a haját.

Pordány hadnagy hasát fogta nevettében, de Drahos őrmesterben forrt a düh. Immár másodszor jártunk túl az eszén, ezt nehezen viselte el. Három hónap múlva elhelyezték tőlünk.

Hamar Imre

OLIMPIAI LÁZ

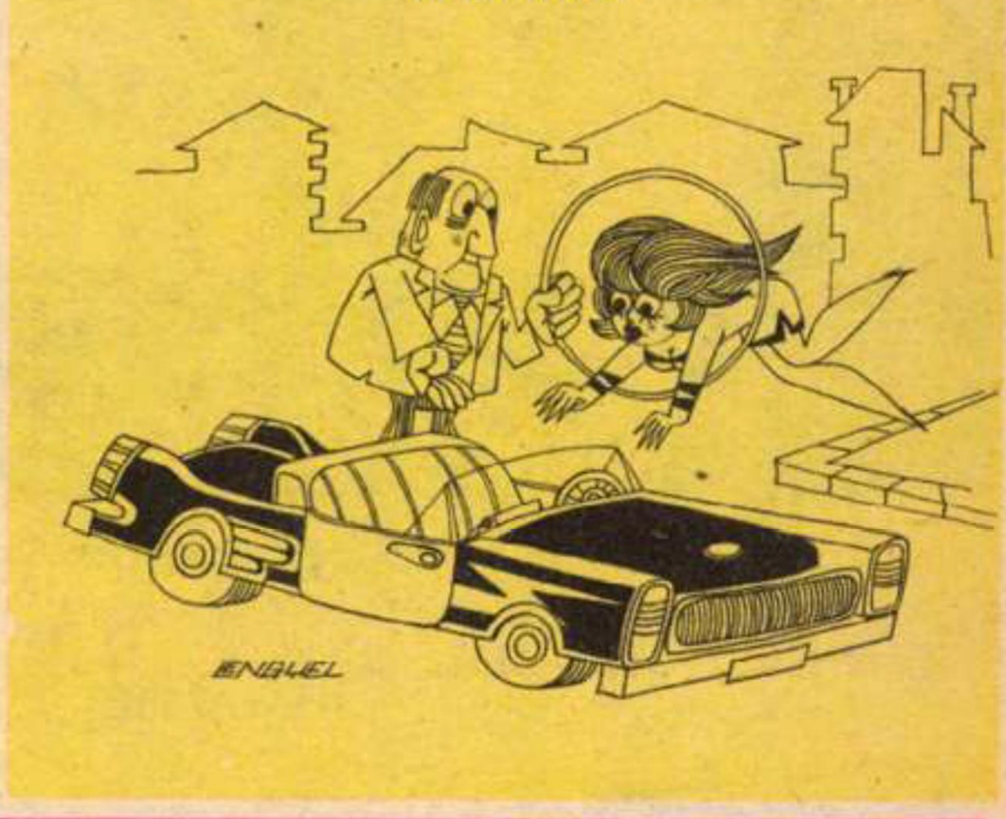

MINIATÜRIZÁLÁS

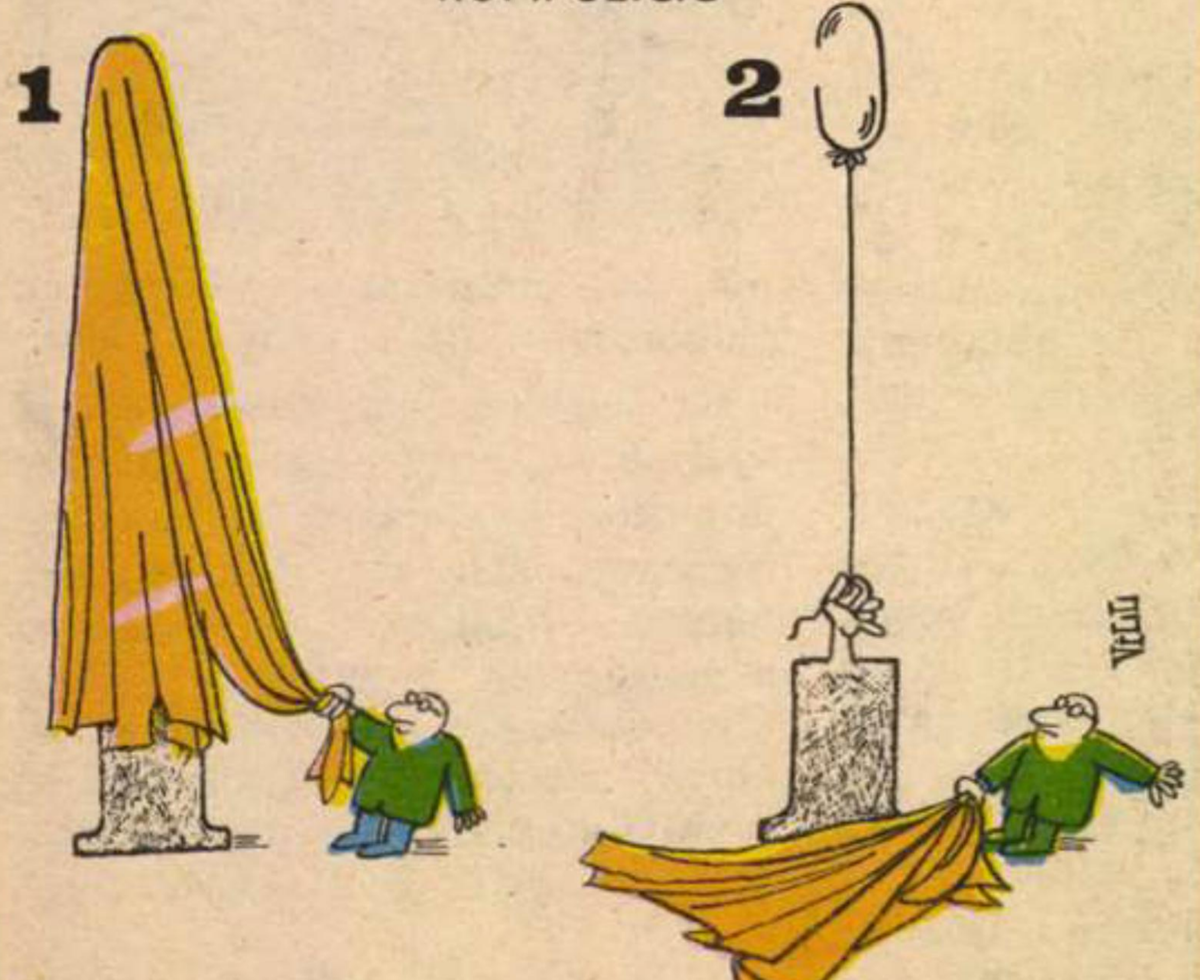

– Ezt találtam a levesben!

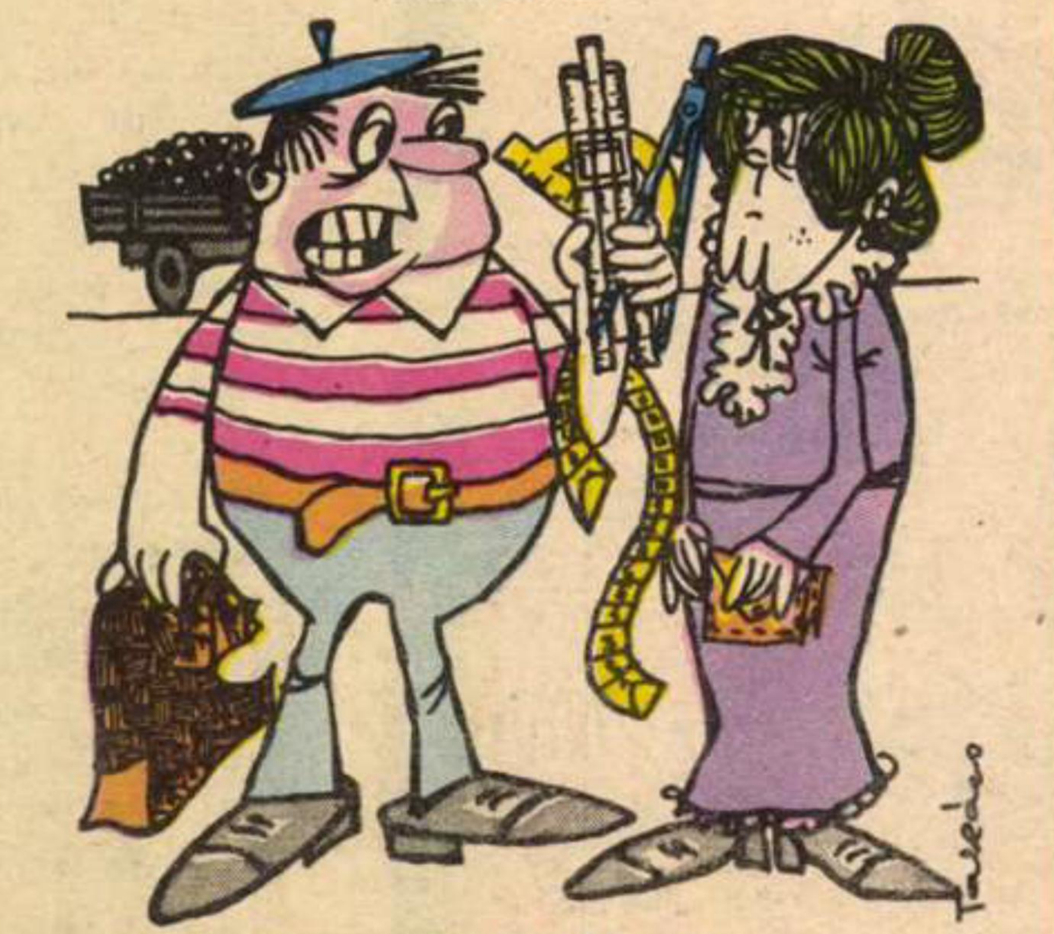
IDOMÍTÁS

KOMPOZÍCIÓ

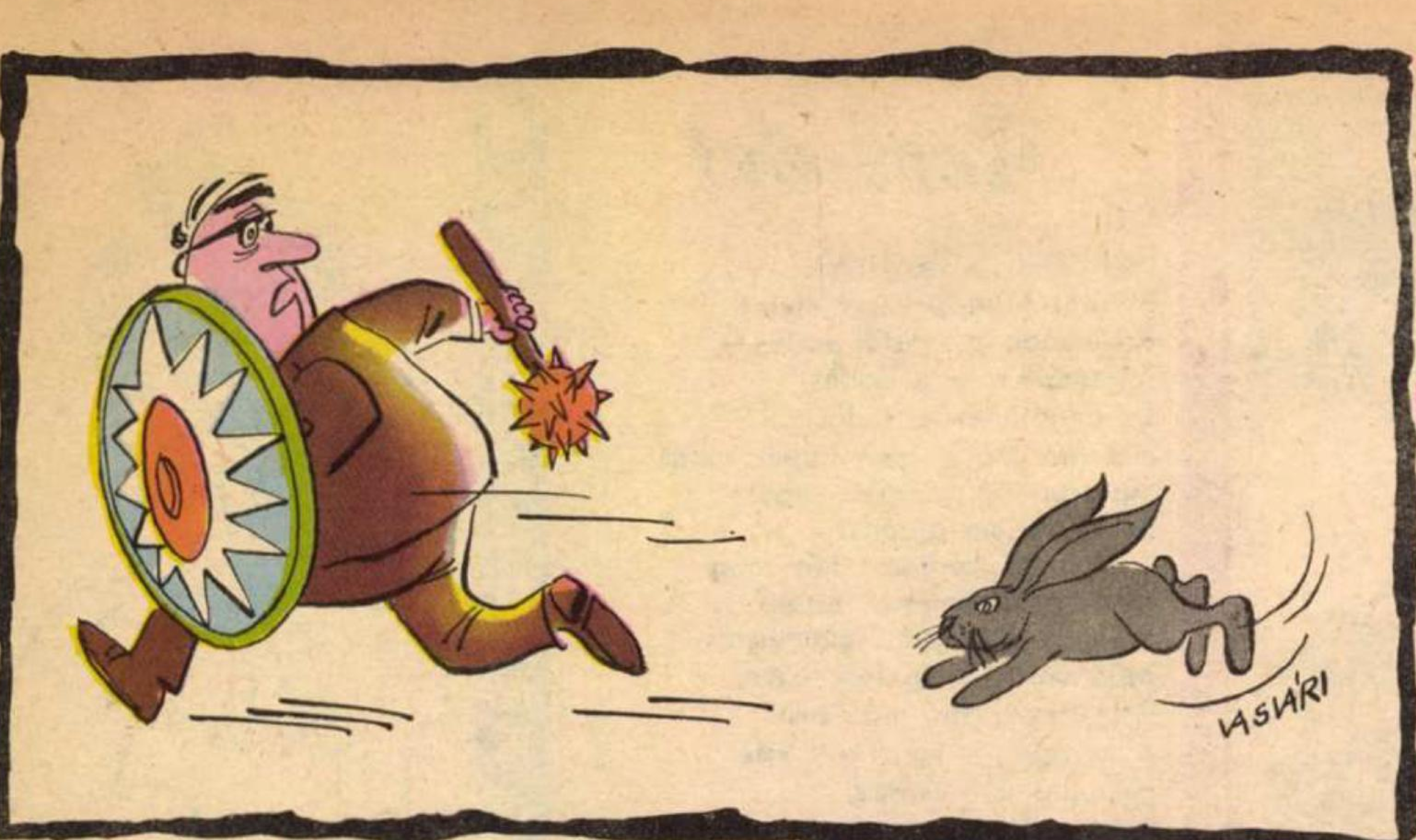
KALKULÁCIÓ

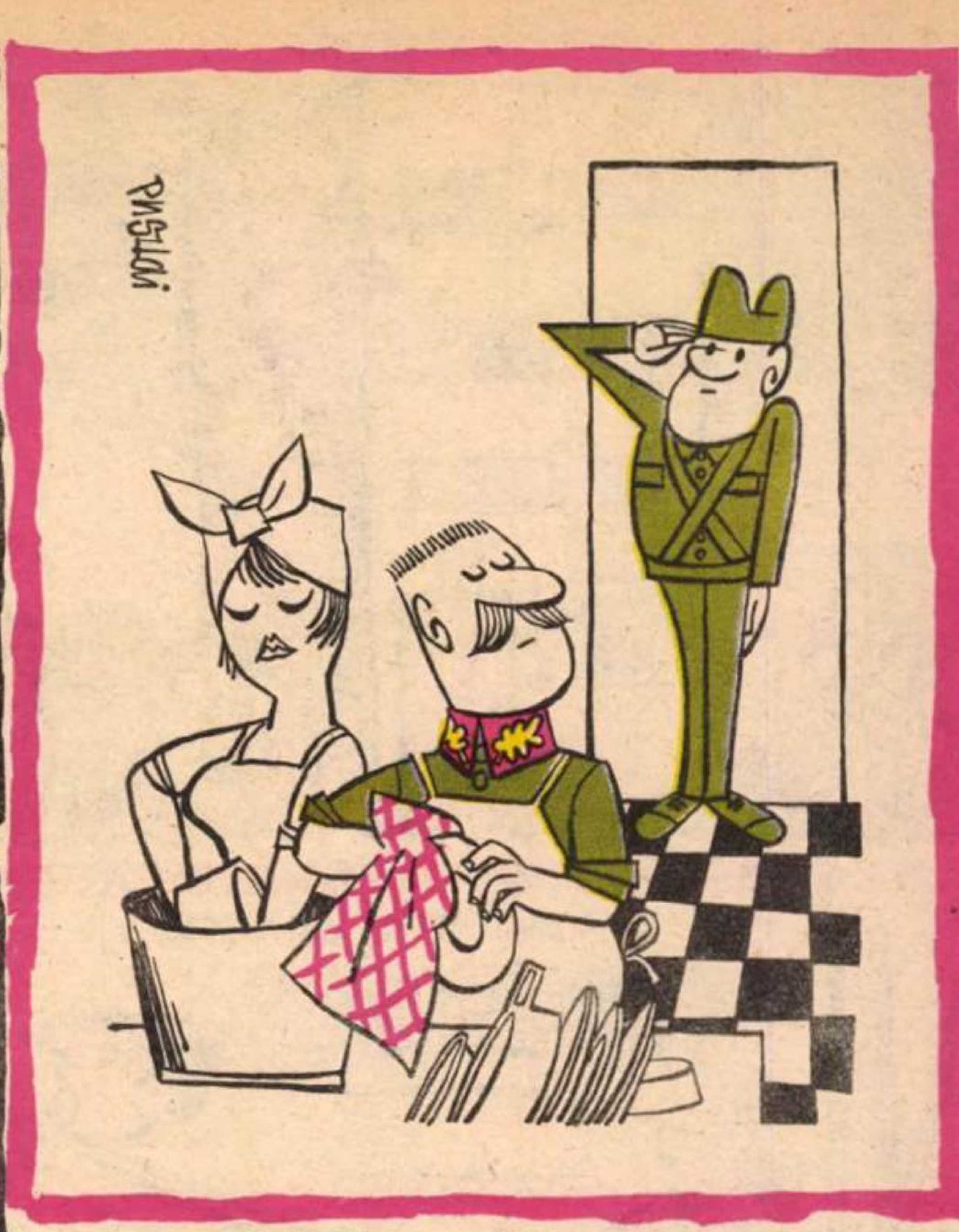

– Meghoztam a tüzelőt. Most lemérem a pince hosszát és a lépcsők hajlásszögét...

ÚJ MUNÍCIÓ

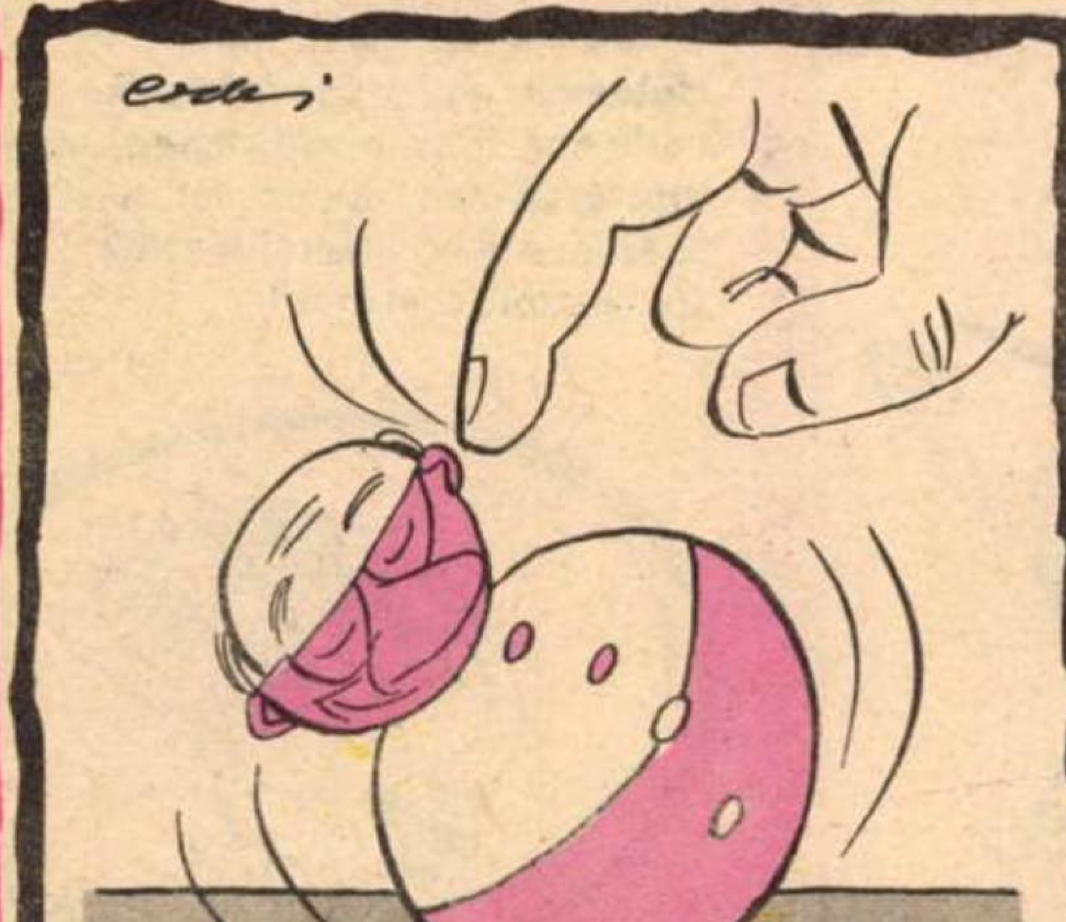

JELLEM

(BALÁZS-PIRI, ERDEI, FÜLÖP, PUSZTAI, SAJDIK, SZŰR-SZABÓ, ÉS VASVÁRI RAJZAI)

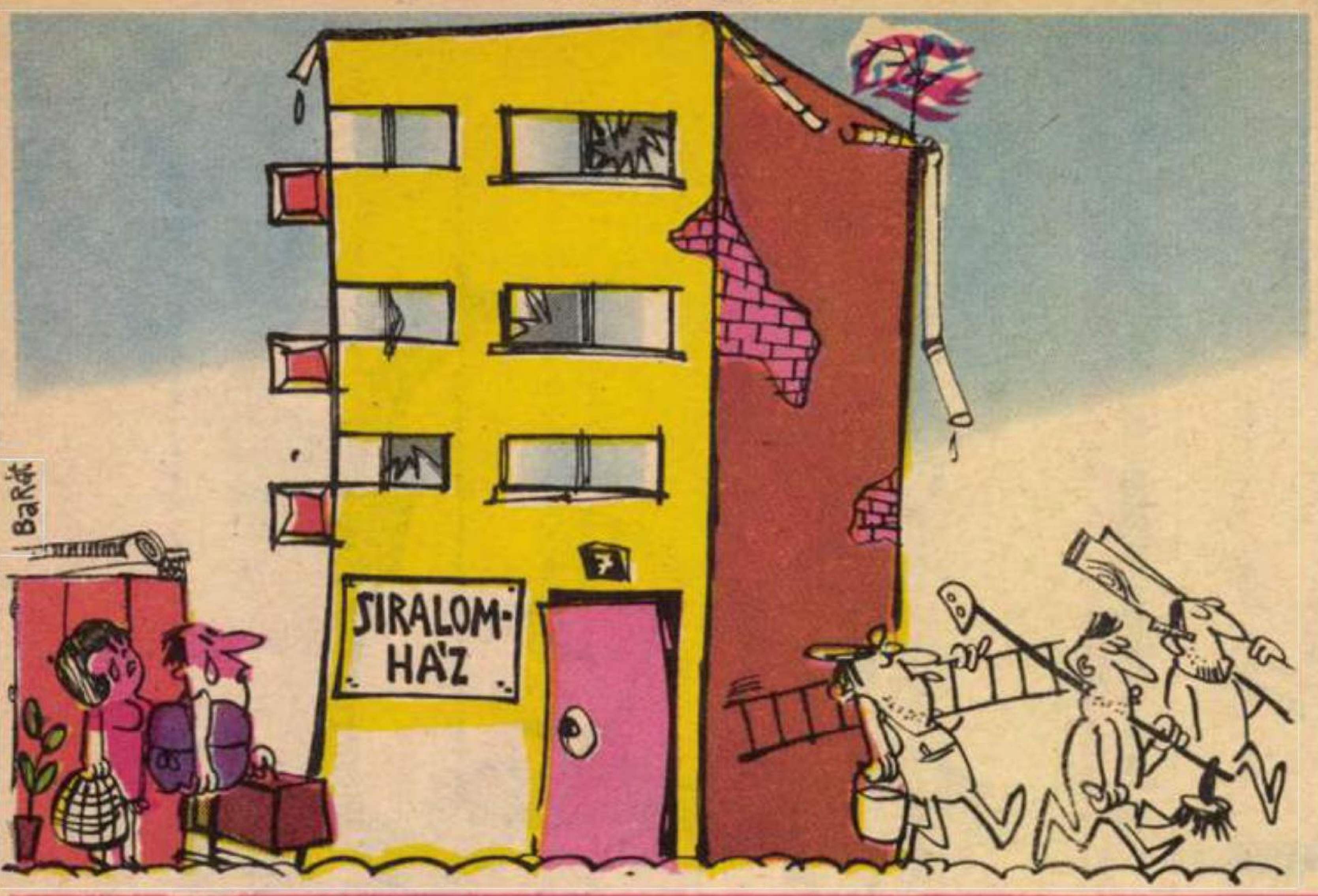

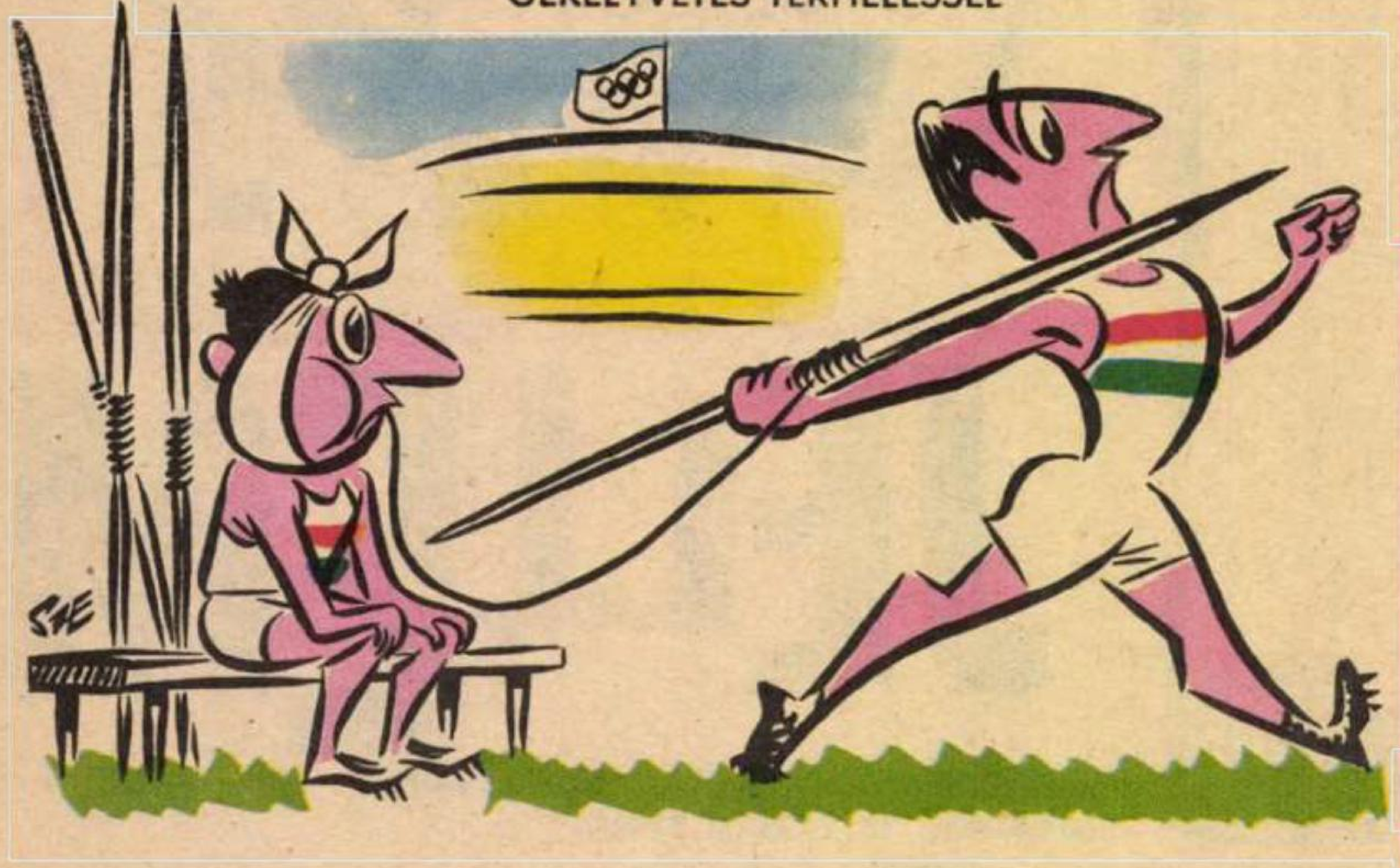

ÁTADÁS UTÁN

GERELYVETÉS TERHELÉSSEL

Sors-dal

Már leírni is restellem:
Megint hiánycikk az elem!
Kiváltképp a másfél voltos –
Informált róla a boltos.
Lehangoló ez a tudat:
Ha van lapos, nem kapsz rudat,
Ha van rúd, nincsen lapos,
Bosszúságom alapos!
Tisztelettel kérdem: hát még
Meddig e tür-elem játék?
Szavam most már felemelem:
Mért van mindig fele elem,
Feleannyi, mint amennyi
A kereslet, s mért kell érte
Havonta e futkosás,
Mért ez elemi csapás?

A rádióm úgy szól mától:
Hátamon egy transzformátor,
Vállamon húsz mega, mega, megawatt,
Másfél volttal töltöm fel a fülemet –
Százhúsz évig nem igénylek
Tranzisztoros elemet!

(somogyi)

Tűnődő ifjú

Egy fodrászüzlet ablakában pillantottam meg ezt a táblát:

BEATLES FRIZURÁT IS KÉSZÍTÜNK

Nemcsak én álltam a tábla előtt, hanem egy fiatalember is. Hosszú haja göndör fürtökben hullott a vállára, nadrágja sárgaszínű női kartonból készült, lila ingét piros pipacsok díszítették. Szappant hónapok óta nem láthatott, legfeljebb az illatszer-boltok kirakatában, de valószínűleg gyorsan félrefordíthatta fejét, ha véletlenül odapillantott.

Most láthatóan tűnődött a borbélyüzlet előtt. Bemenjen, ne menjen be? No de, hát mit csinálna bent a fodrásznál? A haját egészen biztosan nem engedné levágni? Nem vitás, hogy ettől irtózik. Hopp, biztosan valami hatásos hajnövesztőszerre gondol. De azután mégsem ment be. Túlságosan ijesztő lehetett számára az olló látványa. Gyorsan odébb állt. **(sti)**

TURISTA-ÚT

MAKACS VENDÉG

– Akkor is rágós volt a hús!

SZEMREHÁNYÁS

– Te vagy az oka! Minek ilyen képekkel ingerelni egy szegény állatot?!

FANTASZTIKUS NOVELLÁK

JÓSLÁS

A szűk, óbudai utcácska egyik roskatag házában rendelt délutánonként Nemoda Boriska jósnő és harisnya-szemfelszedő. A harisnyák javítását csupán alibinek használta, hiszen az előszobájában várakozó tömegek nem harisnyáik sorsára, hanem saját sorsukra voltak kiváncsiak.

— Kérem a következőt! — szólt ki erélyesen Nemoda Boriska.

Középkorú, kócos, elhanyagolt külsejű asszonyság lépett a szobába és helyet foglalt a széken. A jósnő hosszan, tűnődve nézett az asztalon elhelyezett kristálygömbbe, aztán sejtelmes hangon beszélni kezdett:

— Egy férfit látok, aki nagy szerencsét hoz, de önnek kell kezdeményeznie. Mint minden nőnek, magának is szüksége van egy erős kézre. Tehát tornázzon sokat! Tizedikén soha ne szálljon vonatra és holdtöltekor ne egyen habart paszulyt, mert bajt hozhat magára...

Az ügyfél ekkor idegesen felugrott:

— Bocsásson meg, de ilyen ostobának néz engem? Be akarja magyarázni, hogy abból a vacak kristálygömbből olvassa ki a sorsomat?! Azt hiszi, félrevezethet ezzel a hókuszpókuszszal? Itt állunk az atomkor hajnalán, és akkor maga ide tesz az ember elé egy ilyen üveggömböt. Csalás az egész! Humbug! Nevetséges szemfényvesztés! Kóklerség! Ilyen primitív dolgokkal szedi ki a pénzt a kisemberek zsebéből.

Az ügyfél most egy pillanatra elhallgatott, majd feszült izgalommal hajolt Nemoda Boriskához:

— Hanem, ha kávézaccból tudna jósolni?! Intelligens, tudományos világnézetű, felvilágosult ember csakis kávézaccból jósoltat...

*

ELTARTÁSI SZERZŐDÉS

A fiatal házaspár elégedetten mosolygott özv. Freimovics Rezsőnére. A férfi aranyszínű bort töltött a poharakba:

— Igyunk az egyezségünkre! Tehát eltartási szerződést kötöttünk Freimovics nénivel. Naponta ötszöri bőséges étkezés, kényelmes, tiszta fekhely, havonta négyszer mozi, kétszer színház. Rendben van.

A néni örömmel integetett:

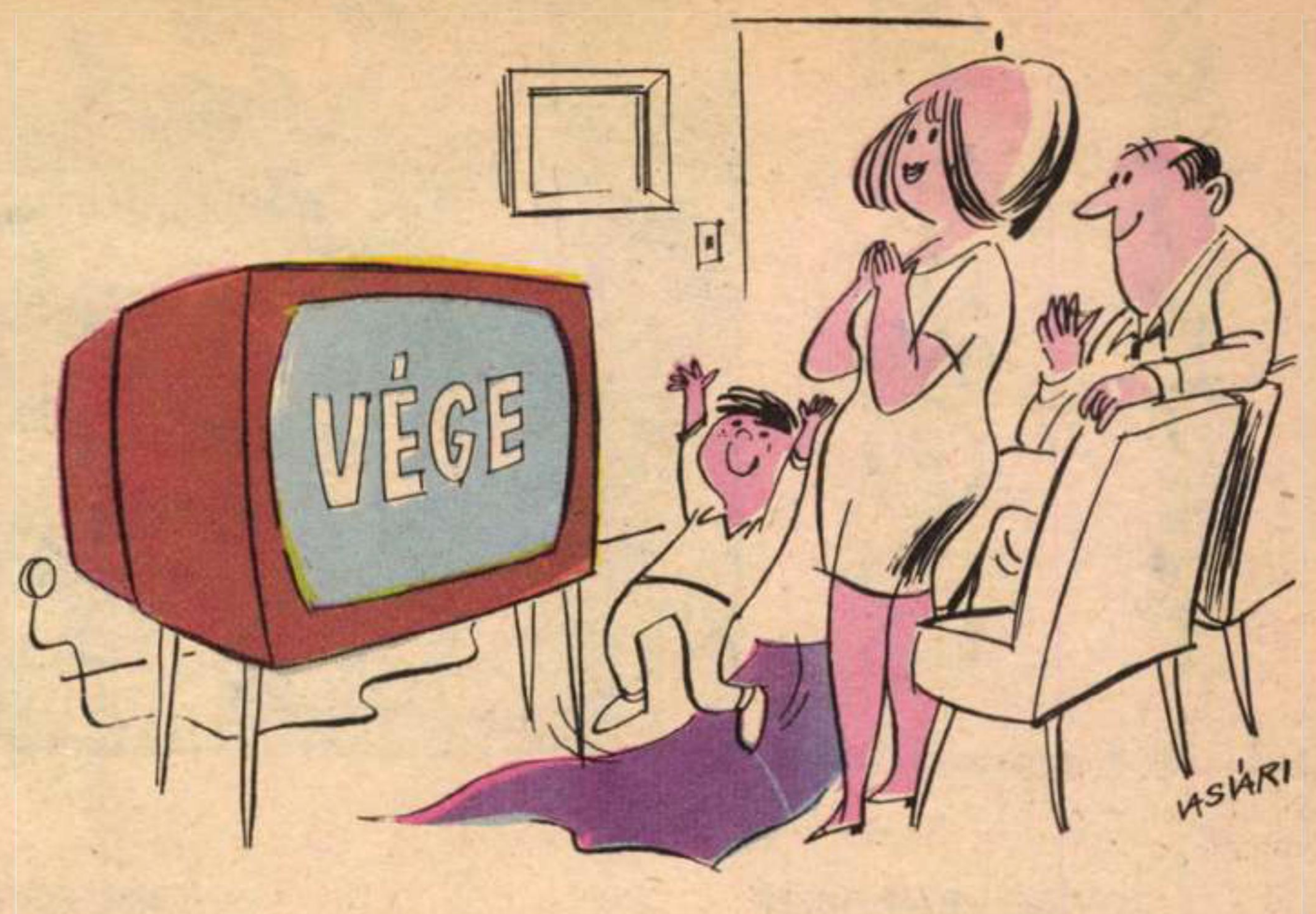
— Jól van, kedveskéim. Vállalom. Ide költöztem a lakásukba, ennek fejében eltartom magukat.

A fiatalok átkarolták egymást, az asszonyka biztatóan mosolygott özv. Freimovicsnéra:

— Sose féljen. Mennyi időnk van még hátra? Ötven-hatvan év. Aztán magáé a lakás!

Galambos Szilveszter

MEGKÖNNYEBBÜLÉS

– Hála istennek, mehetünk aludni!

EGYRE BŐVÜL AZ ÁRUPROPAGANDÁNK

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TALÁN EL IS FELEJTETTÉK?

Elég ritkán látogatok haza Kőszegre, de valahányszor otthon járok, mindenkor bosszankodva megyek el a Munkácsy Mihály utca 19. számú ház előtt. Az épület már áprilisban is a képen látható állapotban volt, és még szeptember elején is ugyanígy találtam. Nagyon betegen halad a munka, annak ellenére, hogy szakorvosi rendelőintézet épül itt.

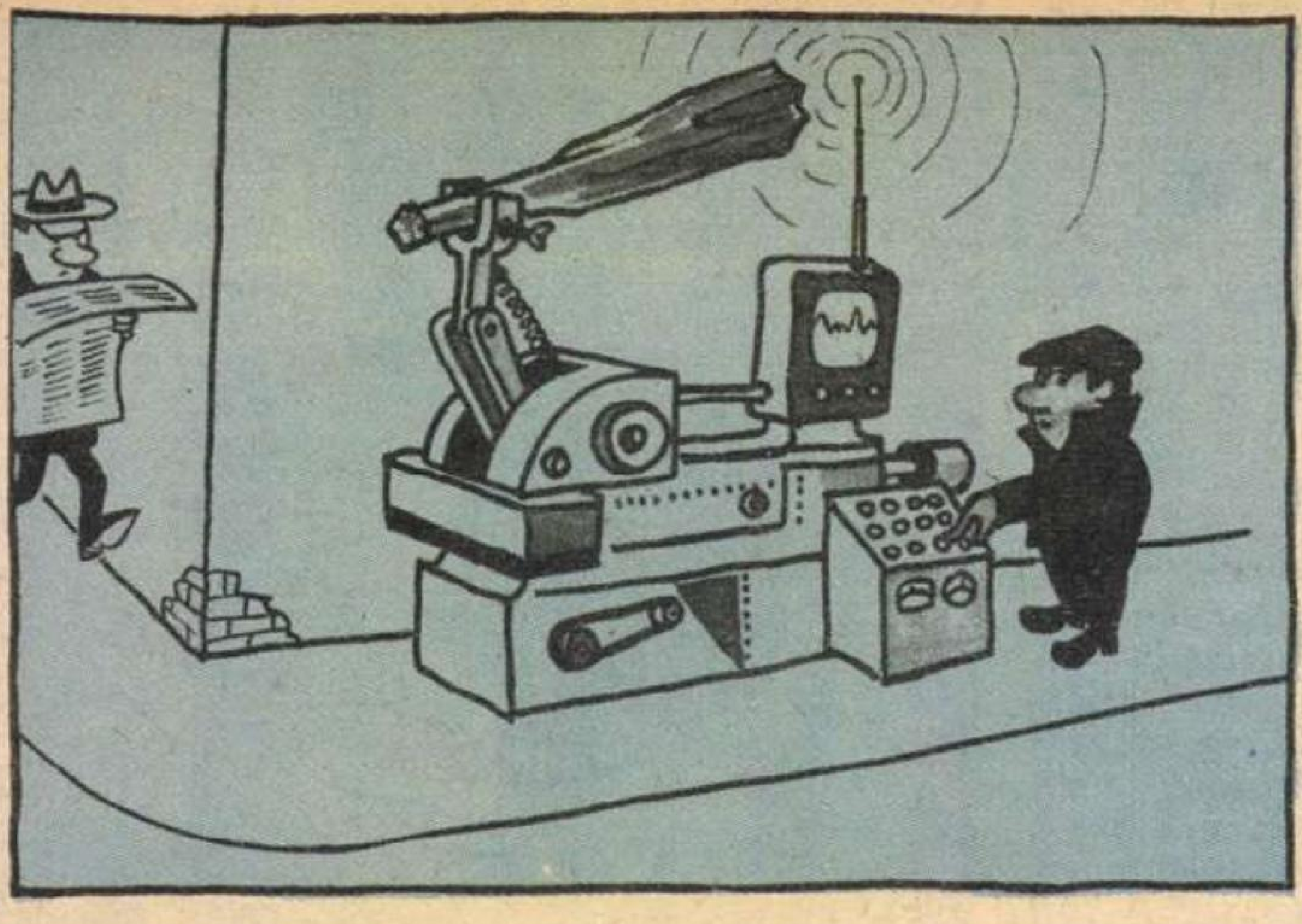
Lehet, hogy a Vas megyei Tanácsi Építőipari Vállalat már el is felejtette, hogy van egy félbehagyott munkája Kőszegen? Ezúton idézzük szíves emlékezetükbe!

Dr. V. K. Budapest

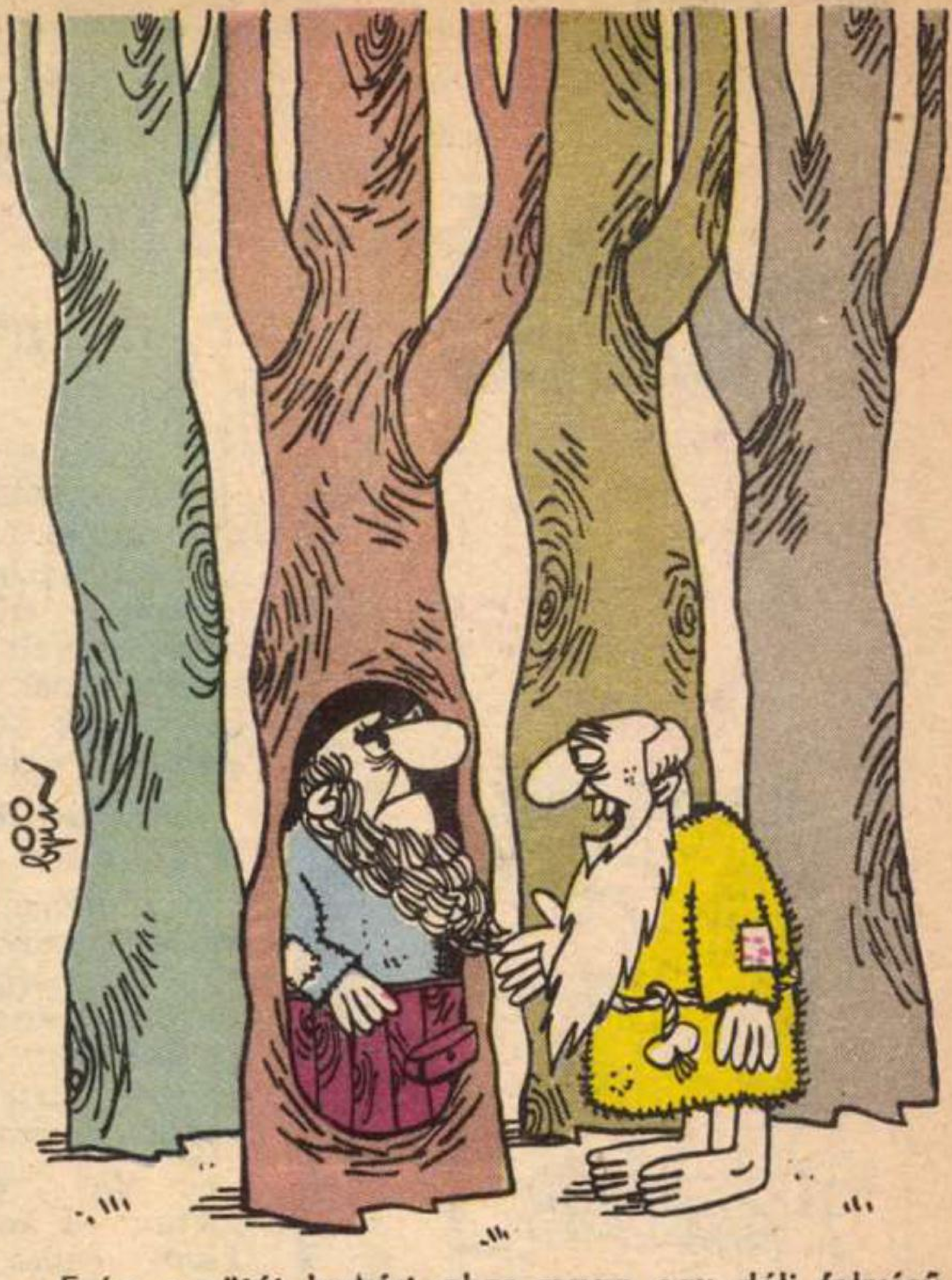
SZOVJET HUMOR

N. Kapuszta rajzai

TELJES GÉPESÍTÉS

LAKÁSCSERE

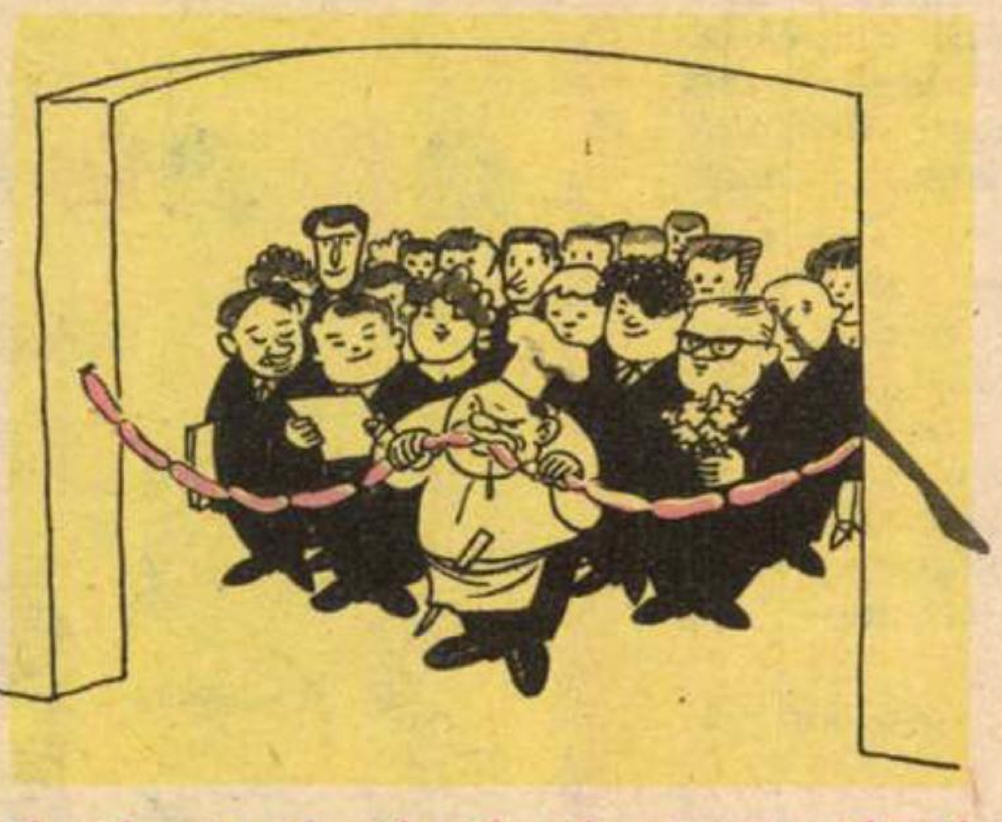

– Ezért a sötét lyukért akar maga egy déli fekvésű tölgyfa-odút kapni?!...

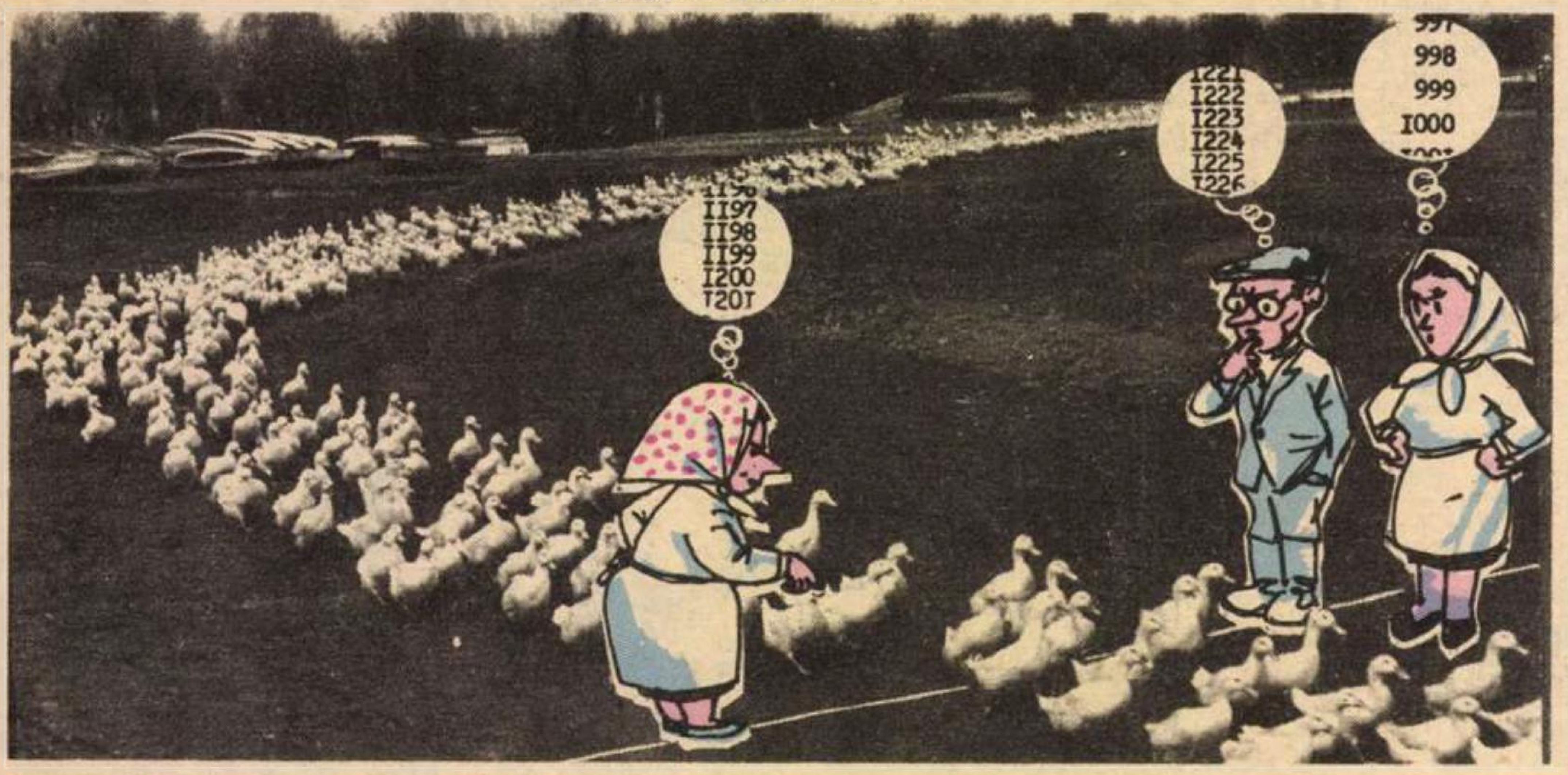
ÓVATOS BÉKAEMBER

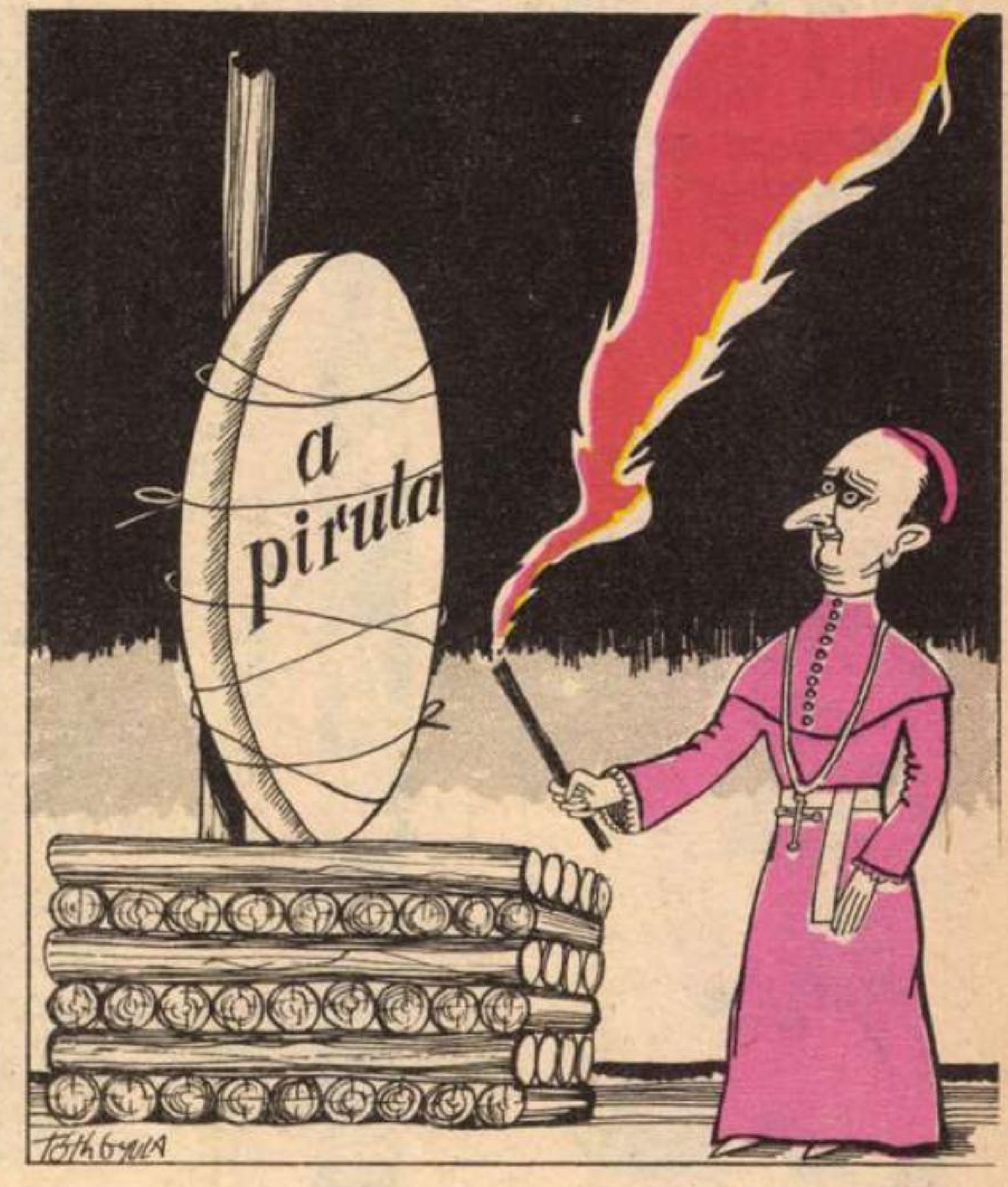
BISZTRÓ-AVATÁS

NEHÉZ A LELTÁROZÁS

AUTODAFÉ 1968

MUNKAERŐ-HIÁNY

– A Kökörcsin utcai talponálló vendégei jöttek a szüreteléshez

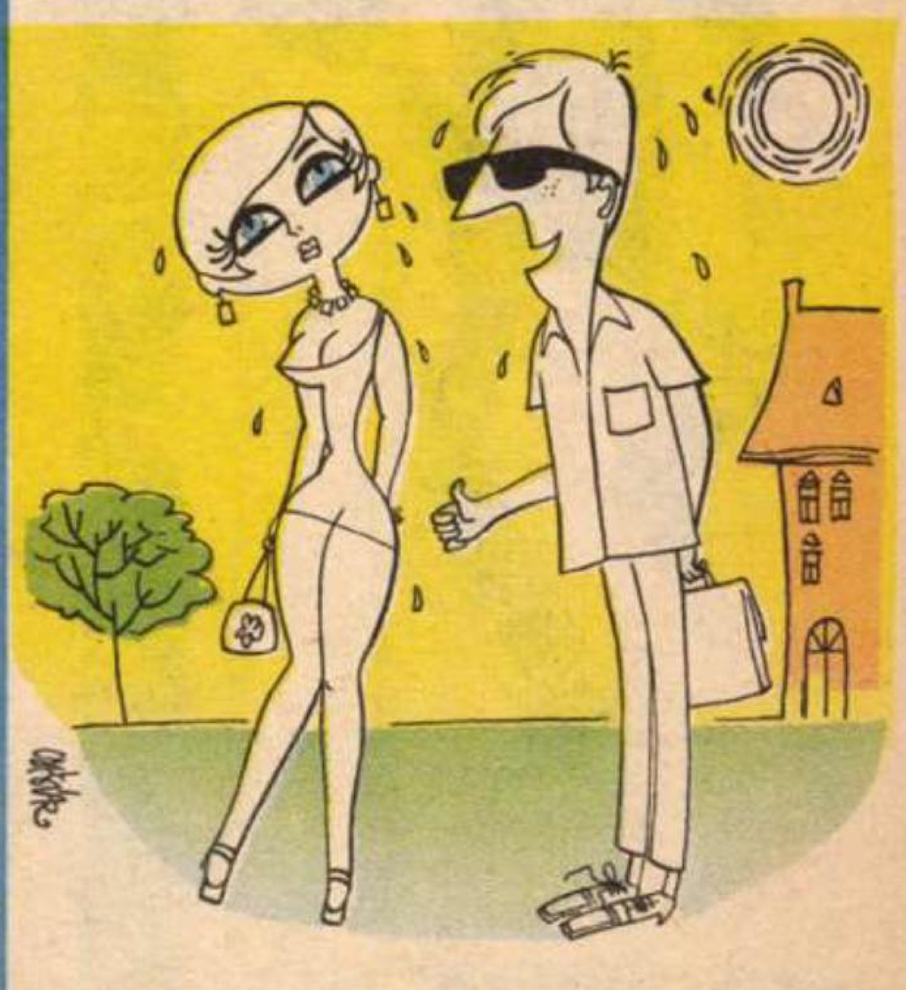
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÜVEG HEYETT NÁDPALLÓ

Egy évtizede kérnek már az előszállási Újtelep lakói egy vegyesboltot. A földművesszövetkezet sokáig ígérgette a kérés teljesítését, míg végre tavaly eljutottunk odáig, hogy tervbe vették a bolt megépítését. Ám a tervezettnél egy évvel később, csak az idén került sor arra, hogy hozzá is lássanak az építkezéshez. El is készült az épület, csak akkor akadt el újból a munka, amikor az üvegezésre került volna sor. A kirakatokat (hosszú hetek óta!) csillogó üveg helyett kevésbé csillogó nádpalló fedi. Nem mondom, így is mutatós. De mennyivel jobban mutatna beüvegezett kirakattal, áruval megrakott polcokkal, boldogan vásárló újtelepiekkel!

Ősi István
Előszállás

CSÁBÍTÁS

– Ha feljön hozzám, megmutatom a hűtőszekrényemet!

RÉBUSZ

36. sz. rejtvényünk megfejtése:

GÖ RR ÖR

GÖRBE TÜKÖR

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Bencze Zoltán, Inke-Darvas (Somogy m.).
Tillinkó Illés, Budapest VIII., Kenyérmező utca 4.
Karl László, Várpalota, 52/G. fszt. 2.

38. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb szeptember 27-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

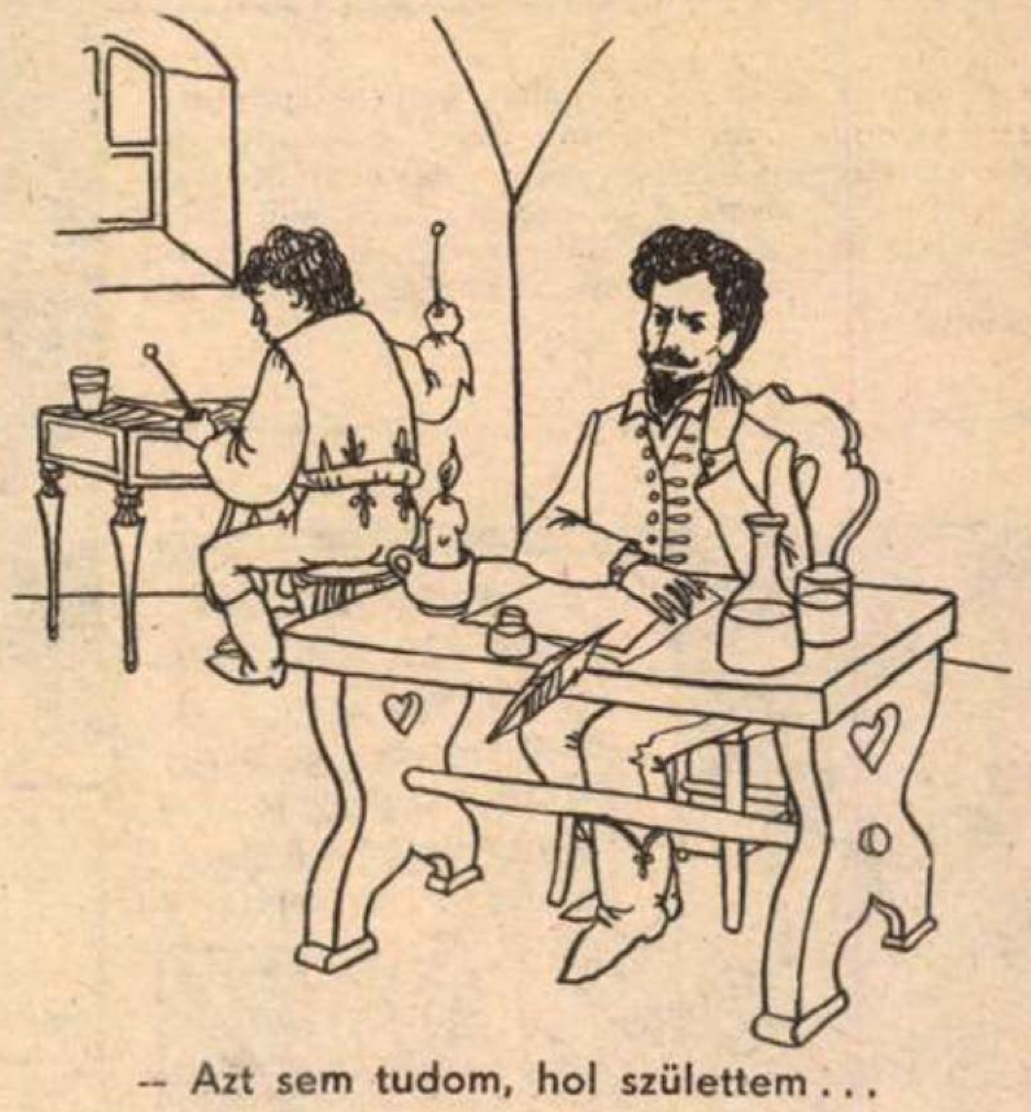
Kicsi ország – nagy történelem XIII.

DÉRYNÉ IFIASSZONY

– Nincsen Nemzeti Színházunk, és ráadásul még a Schodel Rozi is folyton intrikál...

PETŐFI DILEMMÁJA

– Azt sem tudom, hol születtem...

FORRÓ NAPOK

– Ejh, ezeket az ifjakat csak a politika érdekli!...

KISNEMESÉKNÉL

– Nemzetes Asszony! Mind a hét fáról lelopták a szilvát...

(Brenner György rajzai)

Időjárásjelentés

Reggel az ablakot kitárom,
az eget arany napfény járja,
ilyen szép nem volt egész nyáron,
harsányan nevet a világra.
A nagy kupola tiszta kékség
tenyérnyi folt sincs, mely zavarja,
a fákon mennyi levél él még,
s meleg szőnyeg az ősz avarja.
Ezüst harmat a fák szegélyén,
a lombok közt pirosló almák...
lehetne élni szépen, békén
és boldogan is, hogy ha hagynák...
De rádiómat hallom én most,
még jó, hogy közben kinyitottam,
nos: „Budapest felett az égbolt
erősen felhős" – mondja zordan.

Lovászy Márton

MONDJÁTOK MEG JÓZSIKÁNAK

Tizenhárom esztendős barátom, Józsika, az iskola válogatott focicsapatának „söprögetője", az újságok sportrovatának rendszeres búvárlója, elém áll a minap:

— Hát most *-kói* vagy *-cói?*

Értetlenül nézek a srácra.

— Megmondanád pontosabban, miről van szó?

— Ezek a lapok itt (orrom alá tolja a bal kezében szorongatott újságokat) *mexikói* olimpiáról írnak, emezek pedig (most a jobb kezében tartott újságcsomót rakja elém) *mexicói* olimpiát emlegetnek.

Derengeni kezd agyamban valami rég hallott szabály és már mondom is:

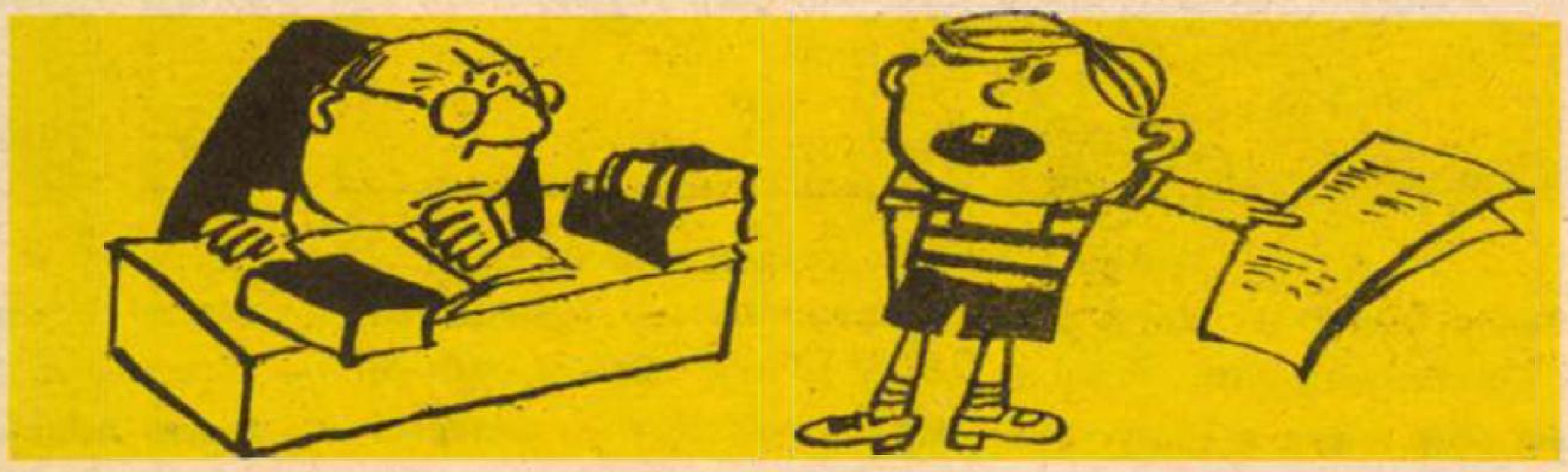
— Ha az országról van szó, akkor *Mexikót* írunk, ha pedig azonos nevű fővárosáról, akkor *Mexicót*. Innen a kettősség.

— Aha — mondja Józsika, nem túlságos meggyőződéssel. — Ám az olimpia rendezési jogát sohasem országok kapják, hanem egyes városok. Ahogy nem emlegettünk finnországi, olaszországi, vagy japán olimpiát, hanem helsinkit, rómait, tokióit, úgy most sem az ország, hanem a város nevét kell alapul vennünk. Tehát *mexicói* olimpia. Akkor ezek az újságok: a Magyar Hírlap, Magyar Nemzet, Népszava, hibásan írnak mindig *mexikóit*. Így van?

— Így valahogy — mondom nem valami magabiztosan.

— Aha — mondja újfent Józsika, kissé vészjóslóan immár. — Csakhogy: látod ezt? Ez a hetedikes földrajz tankönyvünk. Ebben az országot is, a fővárost is *Mexikó*nak írják.

Nézem magam is: valóban úgy szerepel, k-val, többször egymás után. Hosszabb bogarászás után, a 210. oldalon azonban rábukkanok egy c-betűs alakra is, ott az országot és a várost egyformán *Mexicó*nak írják.

Úrrá lesz rajtam a vadászszenvedély, leemelem a polcról az Új Magyar Lexikont. A címszó mindkét esetben *Mexikó*, de a szövegben a *Mexico* formula is előbukkan. Puff neki!

Na, de most már nincs megállás, ehol a Kis Világatlasz (1965-ös kiadás), lássuk csak! A térképen a főváros *México*, a szöveges részben hol *Mexiko*, hol *México*.

Józsika iskolatáskájából előkerül egy sötétkék borítójú könyvecske, az Akadémia kiadványa: A magyar helyesírás szabályai. Lássuk, mit mond a legilletékesebb? Hurrá, végre egy határozott álláspont: csak a k-betűs alakok szerepelnek benne.

— Akkor ezekben miért írnak mindig a *mexicói* olimpiáról? — bök rá Józsika a Népszabadság és az Esti Hírlap felhalmozott példányaira.

— Hagyj most már békén ezzel a badarsággal! — intem le türelmetlenül.

— A gyereknek mindig válaszolni kell, ha kérdez! — gonoszkodik tovább a fiú.

Lám, nemcsak a sportrovatot olvassa a kölyök, hanem a pedagógiai cikkeket is! Különben igaza van: válaszolni kellene neki. Csakhogy én ezek után nem tudok. Kérem azokat, akik jobban tudják, mondják meg Józsikának: *hát most -kói vagy -cói?*

Radványi Barna

EGY TÁNCDAL SZÜLETÉSE

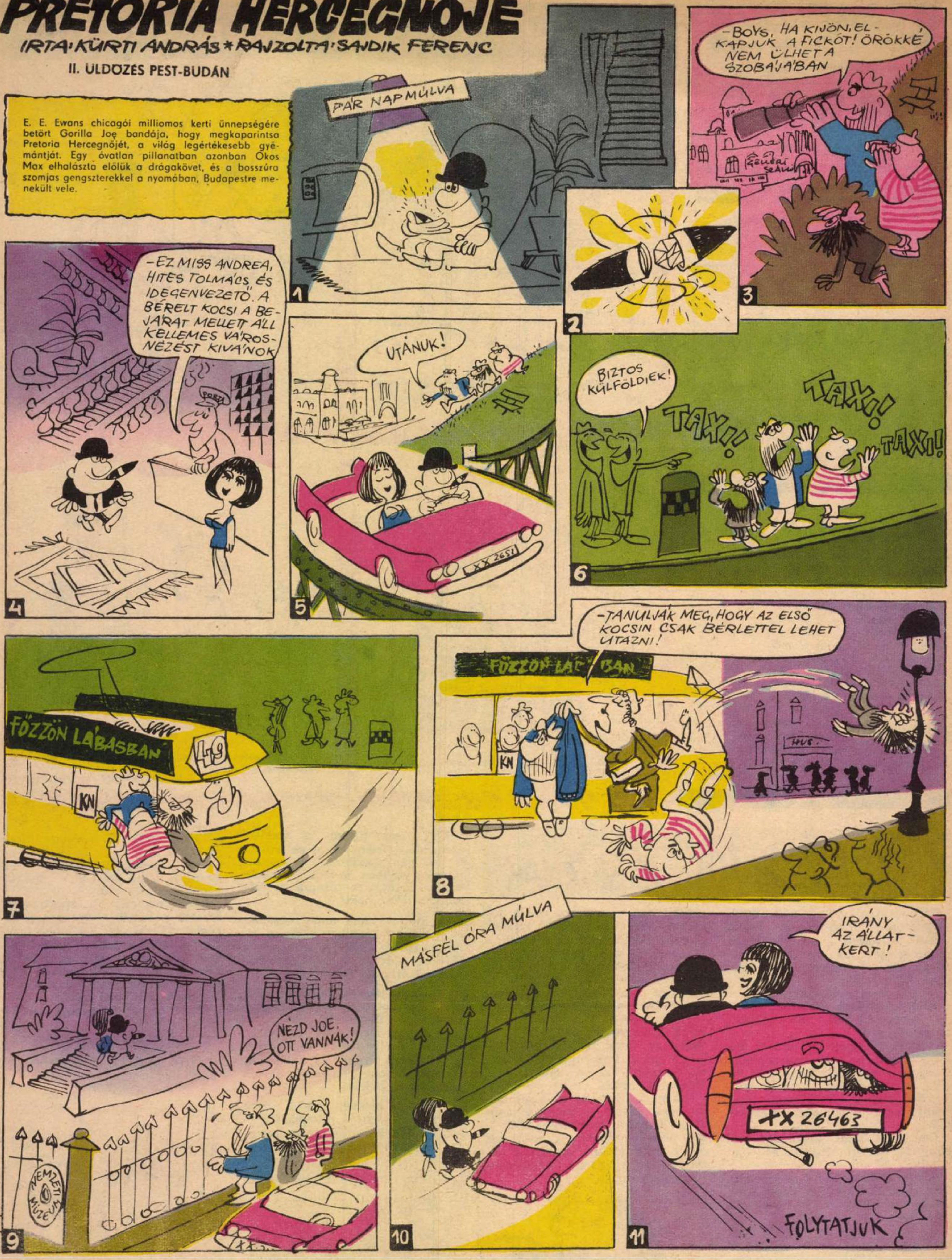
– Dallama ugyan nincsen, de van benne valami új stílusra való törekvés!

PRETORIA HERCEGNÖJE

IRTA: KÜRTI ANDRÁS * RAJZOLTA: SAJDIK FERENC

II. ÜLDÖZÉS PEST-BUDÁN

E. E. Ewans chicagói milliomos kerti ünnepségére betört Gorilla Joe bandája, hogy megkaparintsa Pretoria Hercegnőjét, a világ legértékesebb gyémántját. Egy óvatlan pillanatban azonban Okos Max elhalászta előlük a drágakövet, és a bosszúra szomjas gengszterekkel a nyomában, Budapestre menekült vele.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — **INDEX: 25.504**

Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.03885 2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre